

HERBÁR
MYŠLIENOK
*Lubomíra
Stančeka 4.*

HERBÁR MYŠLIENOK

*Ľubomíra
Stančeka 4.*

WWW.EVANJELIZACIA.EU

Cenzor:

prof. Jozef Jarab, PhD., 30. 1. 2013

NIHIL OBSTAT:

Spišská Kapitula 28. 2. 2013

Doc. Jozef Biel'ak, PhD

IMPRIMI POTES:

Bratislava č. 33/2013, zo dňa 2. 4. 2013

P. ThLic. Jozef Noga, CM.

© P. Prof. Ľubomír Stanček, PhD., CM.

Grafická a jazyková úprava: Júlia Kubicová

ISBN: 978-80-89570-02-7

EAN: 9788089570027

Milý čitateľ,

človek potrebuje, z času na čas ako inšpiráciu do života, nové myšlienky a pohľady na veci, ľudí a udalosti, ktoré ho môžu inšpirovať, a koniec koncov i obohatiť. Náš život je pestrý, nie je v jednej línii, či šablóne. Každý sme iný a predsa potrebujeme jeden druhého.

Aj tieto myšlienky, ktoré ti predkladám, môžu ti poslúžiť pre smerovanie tvojho života. Nikto ti nič nenanucuje, každý človek je slobodný, a na ceste k Bohu prežívame mnohé udalosti, ktoré môžu byť ešte viac plodnejšie pre náš život viery.

Každému z vás prajem svetlo Ducha Svätého pri čítaní týchto myšlienok. Je potrebné si uvedomiť, že sú predkladané v úcte ku vám, pozornosťou a pre obohatenie.

Autor

1. Pane Ježišu Kriste, skrze zásluhy tvojich svätých rán, odpusť nám, Pane a zmiluj sa nad nami!

2. Ježiš nás miloval až na smrť a seba samého obetoval za nás...

3. Kríž nám bol daný ako znak na čele, podobne ako Izraelu bolo dané obrezanie, keďže znakom kríža sa odlišujeme a rozoznávame medzi neveriacimi ako veriaci. On je pre nás štítom, zbraňou a zástavou v boji so satanom. On je tou pečatou, ktorá zapríčiňuje, že nás mília (anjel) ničiteľ spomínaný v Písme (*Ex 12,23, Hebr 11,28*). On je povstaním pre tých, ktorí upadli, mocou tých, ktorí stoja, podporou slabých, pastierskou palicou pre strážených na pastvisku (*Ž 29 podľa Septuaginty*), vedúcou dlaňou pre obrátených, dokonalosťou pre postupujúcich v dobrom, spásou tela a duše, obranou pred každým zlom, zárukou každého dobra, sňatím hriechu, ratoľstvom, z ktorej vykvitne zmŕtvychvstanie, drevom večného života. Zasluhuje si každú česť - toto drahocenné a hodné úcty drevo kríža.

4. Chod', kade chceš, hľadaj, čo chceš a nenájdeš krajšiu cestu hore a bezpečnejšiu tu dole, ako cestu svätého kríža.

5. Kresťan, ktorý nevie pozdraviť, poprosiť a poďakovať, by mal skôr, než posadnutý zbožnosťou vstúpi do chrámu, navštíviť kurz slušného správania.

6. Pápežovi, Kristovmu námestníkovi na zemi, prejavujme svoju najväčšiu lásku, vážnosť, hlbokú úctu a oddanú poslušnosť. My musíme uvažovať takto: po Bohu a Panne Márii, našej nebeskej Matke, nasleduje v poradí lásky a autority Svätý Otec.

7. Pane, nech je zvelebené tvoje slovo, ktoré je mojim ústam sladšie ako med, než medové kvapky z plástu (*Ž 19,11*).

8. Nie každá zmena je sprevádzaná dramatickými okolnosťami. Väčšinou je v jednom kroku "zameranie sa na cieľ" aj "naučiť sa robiť dobro". Možno ťa Boh vyzýva rásť v láskavosti. Existuje mnoho spôsobov, ako sa to dá urobiť. Môžeš venovať svoju modlitbu za človeka, ktorý ťa rozčuluje, a potom nájsť spôsob, ako ho pochváliť.

9. Meditovanie je činnosť, ktorej zmyslom je uvedenie psychiky človeka do stavu väčšieho alebo hlbšieho sústredenia sa, pasívnej a tichej bystrosti.

10. Ako rodičia učia svoje deti hovoriť tak, že im slová opakujú a chvália ich, tak aj Ježiš, náš trpezlivý učiteľ, je pripravený pracovať s nami tak, ako rastieme v jeho láske.

11. Ak máš tendenciu ku kritizovaniu, skús začať hodnotiť svoje okolie pozitívne a povzbudzovať iných. Ak je tvojím najväčším pokušením pýcha, vybuduj si pokoru tým, že dáš ostatných ľudí na prvé miesto. Ak si netrpezlivý, namiesto reptania či nervozity, sa pokús byť trpezlivý.

12. Naša meditácia je zážitková. Ide nám v nej nielen o to, aby sme stíšili, upokojili, ale predovšetkým, aby sme sa naštartovali do nášho života.

13. Meditácia je stav, kedy sa vzdialime od všetkého čo nás ruší, kedy prerušíme kontakt s okolitým svetom... a stretávame sa s Bohom.

14. Keď ti niekto prejaví láskavosť budeš reagovať láskavo? A keď ti prejaví neláskavosť ako budeš reagovať? Neláskavo? Vtedy nemáš láskavé srdce, vtedy máš srdce neláskavé a nedobré. Božie slovo musíš do takéhoto srdca, ktoré chce byť zámerne láskavé a dobré, prijať a pevne sa ho držať.

15. Pevne si vtlačme do pamäti, mocne vryme do srdca a budme presvedčení o tom, že nik nie je dobrý, „nisi Deus“ (iba Boh), a že my sami od seba nemáme nič. Usilovne rozjímajme nad tým, čo napísal svätý Pavol: „Čo máš, čo si nedostal? A keď si dostal, čo sa chvasceš, akoby si nebol dostal?“ A na inom mieste píše: „Nie, že by sme boli schopní vymyslieť niečo sami zo seba, akoby to bolo z nás, ale naša schopnosť je z Boha.“

16. Keď nás bude pokúšať márnomyseľnosť, opakujme si slová so svätým Bernardom: „Kvôli tebe som nezačal a kvôli tebe ani neprestanem.“ Či som nezačal svoju púť po Pánových cestách? Chcem ísť po nich aj naďalej, chcem po nich pokračovať vo svojej púti. Ak na ne nepriateľ zaútočí pre svätosť ich života, nech mu zakričia do tváre: „Moja svätosť nie je výsledok snáh môjho ducha, ale je výsledkom pôsobenia Ducha Božieho, ktorý ma posväcuje. Je Božím darom, talentom, ktorý mi požičal môj Ježiš, aby sme s ním obchodovali a neskôr, v správnom čase, mu vydali presné účty z toho, čo sme prostredníctvom neho zarobili.“

17. Láska je najväčší dar, ktorý Boh daroval ľuďom; je jeho prisľúbením a našou nádejou.

18. V jedno daždivé popoludnie žena uháňala autom po jednej z ulíc mesta. Bola sústredená, lebo cesta bola mokrá a šmyklavá. Zrazu dieťa, ktoré sedelo vedľa nej, povedalo: „Vieš, mama, premýšľam o jednej veci.“ Matka bola zvedavá, čo sa v tej hlavičke sedemročného dieťaťa objavilo. „Na čo myslíš?“ „Dážď,“ začalo vysvetľovať, „je ako hriech a stierače sú ako Boh, ktorý zotiera naše hriechy.“ Keď matka premohla prekvapenie, spýtala sa: „Všimol si si, že stále prší? Čo to podľa teba znamená?“ Dieťa nezaváhalo ani na chvíľu. „My stále hrešíme a Boh nám stále odpúšťa.“ Nejestvuje nijaká kniha, do ktorej sa zapisujú hriechy. Boh nemá nijaký register, nijaký katalóg. Boh nás vidí v prítomnej chvíli a zahrňa nás bezpodmienečnou láskou.

19. Čo je pokora? Pokora je veľké dielo a je to dielo Boha. Cesta pokory je telesne pracovať, veriť, že si hriešnik, a stať sa poddaným všetkých. A čo znamená byť poddaným všetkých? Nevšímať si hriechy druhých, ale vždy mať pred očami svoje hriechy a bez prestania sa modliť k Bohu.

20. Po ničom inom netúžme, než trpieť z lásky k tebe. Nebuďme spokojní dovtedy, dokiaľ nebudeme s tebou naozaj ukrižovaní...

21. Aké je krásne, keď sa človek dokáže úplne odovzdať Bohu a patriť mu.

22. Medailu zvanú Zázračná medaila, darovala svetu Panna Mária. Samotní ľudia ju nazvali Zázračnou, keď videli, aké veľké veci sa diali u tých, čo ju s dôverou nosili. Panna Mária povedala Kataríne Labouré: „Daj zhotoviť takúto medailu. Tí, čo ju budú nosiť s dôverou, dostanú mnoho milostí.“

23. Prečo potrebujeme v živote toľko opakovaní? Nie je to tým, že máme problém so sluchom, ani, že nám to pomalšie myslí. Je to tým, že množstvo našich zlyhaní, hriešnych postojov a očakávaní je v nás tak hlboko zakorenených, že na zem nás nestiahne iné, len neustále opakovanie.

24. Rásť v živote s Bohom musíš v každej oblasti svojho života. To neznamena, že budeš rásť len v modlitbe, a pritom budeš pokojne nečisto podnikat', pokojne budeš zahýbať, alebo čokoľvek iné. Božie pôsobenie v tvojom živote sa prejavuje vo všetkých oblastiach, aj v tých, o ktorých si myslíš, že sú sväté, aj v tých, o ktorých si myslíš, že Bohu do nich nič nie je, že sú to veci, s ktorými nechce mať Boh nič spoločné.

25. S čnosťami je to tak, ako s človekom, ktorý vlastní poklad. Ak ho neskrýva pred očami závistníkov, okradnú ho. Zlý duch nikdy nespí. Je horší ako všetci závistníci dohromady. Snaží sa ukradnúť tento poklad, ktorým sú čnosti, hneď ako ho zočí. A robí tak vtedy, keď nás nechá napadnúť naším mocným nepriateľom - márnomyseľnosťou. Aby nás náš Pán, ktorému vždy ide o naše dobro, uchránil pred týmto veľkým nepriateľom, upozorňuje nás na neho na viacerých miestach v evanjeliu. Či nám nehovorí, že ak sa chceme modliť, máme sa utiahnuť do svojej komôrky, zatvoriť dvere a modliť sa osamote s Bohom, aby naša modlitba nebola na očiach? Nehovorí, že keď sa postíme, máme si umyť tvár, aby sme druhým špinavou a pochmúrnou tvárou nedali najavo, že konáme pôst? Nehovorí azda, že keď dávame almužnu, naša pravá ruka nemá vedieť, čo robí ľavá?

26. Zamyslenie: Je pôst „zastaraný“? Má stále pôst zmysel v živote kresťana? To, že sa Ježiš postil, je už v dnešných časoch prekonané? Čo sa dá dosiahnuť pôstom?

27. Kresťanský život - to nie je bytie, to je stávanie sa. Nie je to víťazstvo, je to boj.

28. Ovplyvňuje ma Ježiš nejakým spôsobom prostredníctvom svätej omše, modlitby alebo čítania Písma? Funguje prísľub, že môžem počuť Boží hlas, a že ma to môže zmeniť? Možno prežívame nebyvalé šťastie, pokoj, či radosť - obzvlášť po prijatí Eucharistie. Alebo nás vnútorná sila vedie k preukazovaniu väčšej lásky v rodine, rastie v nás túžba slúžiť Bohu, vo farnosti, v spoločenstve. Nepodceňujme tieto pocity! Ježiš koná mnohými spôsobmi a čím ochotnejšie mu odpovieme, tým skôr zažijeme jeho lásku.

29. Viem, čo žiada Kristus odo mňa? Čo chcem dnes urobiť pre svoju spásu? Chcem to odkladať na budúci rok? Pozrite do očí človeka, ktorý má v srdci Boha. Je tam viac; v očiach svätých je nebo.

30. Pravé šťastie človeka je až podružný následok jeho prvotnej túžby urobiť šťastným z nezištnej lásky niekoho iného. Kto by preukazoval lásku s úmyslom potešiť predovšetkým seba, nikdy by šťastie nedosiahol.

31. Ježišove slová sú Duch a Život. Ak im človek neuverí, jeho vlastné slová ho odsúdia v posledný deň.

32. Na duchovnej ceste nestačí človeku len modliť sa, čítať hodnotnú duchovnú literatúru alebo počúvať meditačnú hudbu, ale je nevyhnutné, aby všetko, čo takto načerpá, odovzdával ďalej pre podporu ostatných.

33. Duša je znamením Boha; je nesmrteľná, večná. Vzniká pri počatí a vyvíja sa ďalej aj po smrti človeka. Duša sa po smrti nikdy nevracia na zem. Jej rozvoj prebieha v ďalšom Božom svete. Počas života na zemi je úlohou človeka, aby jeho duša získavala dobré vlastnosti, ktoré bude potrebovať pre svoj ďalší rozvoj po smrti človeka. Každá duša má možnosť na to, aby sa tu na zemi rozvíjala. Záleží len od vôle daného človeka, do akej miery túto možnosť využije.

34. Mnoho kresťanov pozná kríž, ale iba tak, že chodí okolo. Ale na kríži musíme visieť. Prahnuť po ňom. V tom je Život.

35. Nech žijeme akýkoľvek ťažký život, pamätajme si, že život má zmysel. Nič sa nedeje náhodou. Je tu nejaký vyšší plán Stvoriteľa a my sme jeho súčasťou.

36. Mária, plná milosti, ukáž nám cestu, ktorou sa máme vzdialiť od seba i od sveta, aby sme sa mohli priblížiť k Bohu. Pomôž nám pochopiť, že len Boh je ramenom života.

37. Čo máte robiť, aby ste boli spasení? Verte v Toho, ktorého Boh poslal. Kto to je, hovorím, že je to Ježiš Kristus. Čo teda máte robiť? Veriť.

38. Ak by smrť bola koncom všetkého okolo nás, život by naozaj nemal zmysel.

39. Čo mám robiť? Kadiaľ ma Boh vedie? Sám seba objavíš práve v toľkej miere, ako budeš objavovať Boží plán pre teba. Objavuj svoje nadanie, lebo aj v tom je časť Božieho plánu, objavuj vonkajšie okolnosti v ktorých sa nachádzaš: svoju rodinu, možnosti povolania, ľudí, ktorí sú okolo teba.

40. Božie slovo nám zjavuje všetky základné odpovede pre zorientovanie sa na ceste životom. My všetci kráčame životom. Predstavme si to ako cestu, ktorá niekam vedie, a Biblia nám hovorí, že žijeme v tme. Až keď pochopíme, že sme stratení, vtedy prvý raz objavujeme, že potrebujeme svetlo. Toto svetlo je naozaj čosi, čo nám Boh chcel dať.

41. Ak nebudeme schopní podať pravdu ako pravdu, ona nebude môcť prejaviť svoju moc skrze nás. Ale ak ju budeme poznať, ak ju budeme mať, v tom prípade sa ona bude dotýkať druhých ľudí okolo nás. To je to „čosi zvláštne“, čo ľudská pravda nedokáže, ale Božia pravda to dokáže.

42. Rozvoj duše na zemi a príprava na život po smrti, sa dá prirovnať aj k vývoju dieťaťa v tele matky. Podobne ako je maternica miestom, kde sa u dieťaťa musia vyvinúť všetky orgány a končatiny na to, aby sa mohlo narodiť a žiť na zemi, podobne je tu na zemi úlohou človeka - rozvinúť všetky potrebné duchovné vlastnosti a schopnosti, ktoré bude duša potrebovať na ďalší život. Ako sa dieťa po narodení nikdy nevracia späť do tela matky, tak isto sa duša človeka nikdy nevracia na zem, aj keď by si nerozvinula niektoré vlastnosti. V ďalšom svete sa duša rozvíja vďaka milosti Božej.

43. Tvoje posvätenie nemôže začať, ak nechytíš veci za správny koniec, ak si neuvedomíš, že Božie princípy sú jasné a neplatia nijaké výnimky nejakých múdрых a inteligentných ľudí, a už vôbec nie tvojich chťičov. Božie slovo hovorí jasne, a to je prvá podmienka posvätenia.

44. Ako sa modliť tak, aby nás Boh vypočul? Je to veľké tajomstvo a zároveň je to veľmi jednoduché. Boh chce vypočúvať naše modlitby.

45. V Katechizme Katolíckej cirkvi je zaujímavá myšlienka: „Evanjelizácia vychádza iba z láskyplného poznania Pána.“ Až keď poznáš Pána v láske, až vtedy si schopný o ňom hovoriť iným.

46. Ježiš nám dal Ducha Svätého, aby nám vpísal jeho slová do srdca. Áno, potrebujeme sa naučiť všetko to, čo Ježiš kázal. Tak isto potrebujeme Ducha Svätého, aby nám Božie pravdy oživil. On sám má silu pretvoriť naše myslenie tak, že sa môžeme stať podobnejšími Ježišovi.

47. Boh má plán s твоjim životom, a v tom je zmysel tvojho života. Boh má plán, v ktorom sa ty môžeš cítiť bezpečný a kráčať s istotou, v ktorom každá situácia, ktorá sa zdá byť nezmyselná a bezvýchodisková je taká, že Boh ťa tým niekam vedie.

48. Satan chcel, aby bolo vzývané jeho meno, ale ako sv. Pavol píše: “Kristus bol vyvýšený nad všetky mená, ktoré kedy budú vzývané ako v tomto veku, tak aj v budúcom” (Ef 1,20-21).

49. Jasné nedostatky pokory: Myslieť si, že to, čo robíš alebo hovoríš, je lepšie ako to, čo robia alebo hovoria iní. Chcieť, aby vždy bolo po tvojom. Vyjadrovať svoju mienku iným spôsobom, ako si to vyžaduje láska. Pohrdať mienkou iných. Neuvedomovať si, že všetko, čo máš, si dostal, že všetky tvoje kvality a celé tvoje nadanie je od Boha. Citovať v rozhovoroch sám seba ako príklad, vsúvať do rozhovorov slová samochvály alebo slová, ktoré by dali na vedomie tvoju počestnosť alebo profesionálnu prestíž. Zle o sebe hovoriť, aby si „vyzeral“ pokorne alebo aby ti druhí protirečili. Vyhovárať sa. Keď ťa karhajú, zakrývať pred duchovným otcom niektoré svoje zahanbujúce chyby, aby nestratil doterajšiu mienku o tebe. Počúvať s uspokojením chválu o sebe alebo sa tešiť, že ťa chválili. Trápiť sa, že iných viac uznávajú ako teba, odmieťať plniť „nižšie“ úlohy.

50. Modlitba je činnosť aj Boha aj človeka. Vychádza z Ducha Svätého, z Božej lásky k nám, z Božieho záujmu o nás a z nášho srdca. Boh nás volá prvý a je na nás, ako mu odpovieme a či reagujeme. Modlitba je milosť od Pána, dar. Ved' inak ani nevieme, ako a za čo sa modliť, ak nám nepomôže Duch Svätý.

51. Pokoj nájdem vtedy, keď sa priblížim k Bohu a celý svoj život preduchovním.

52. Keď sa modlíme, mali by sme sa modliť v súlade s Božou vôľou.

53. Malý návod na vypočuté modlitby. Verím, že nás môže duchovne posunúť. Boh Otec čaká, že budeme k nemu prichádzať, že ho budeme prosiť a že sa budeme modliť. Teší sa z toho, keď budeme očakávať, že modlitby aj vypočuje a že možno urobí aj veci, na ktoré nemáme vieru, že by ich mohol urobiť. Povzbudzujem nás, modlite sa, prosťte, volajte k Bohu...

54. Pokoj Boží, ktorý prevyšuje každú chápatosť uchráni srdcia a mysle v Kristovi Ježišovi.

55. Vytrvalosť súvisí viac so silou alebo nasedením, a trpezlivosť s postojom nášho srdca. Obidvoje súvisia s vierou. Jednoducho verím v to, že Boh počúva, keď sa modlím, verím tomu, že Boh obráni svojich vyvolených a nebude k nim nevšímavý. Mám postoj trpezlivosti preto, že Boh nie je povinný to urobiť dnes alebo skoro ráno zajtra.

56. Čo znamená mať meno? Celkom dosť. Spomeňte si na ľudí, ktorí si nevedia zapamätať vaše meno.

57. Boh pokorného vyvýši, pyšného odmieta a trestá. Pozor na falošnú pokoru!

58. Nech si dávame pozor a nerozprávame o veciach, s ktorými nás, viac ako ostatných, zahŕňa dobrý Ježiš, s výnimkou rozhovorov duchovným vodcom a spovedníkom. Nech všetky svoje skutky konáme iba na Božiu slávu.

59. Všetci vieme, že ako spoločnosť sa musíme postarať o chudobných a núdznych medzi nami. Ale viac ako sa len starať o ich fyzické potreby, nás Boh povoláva, aby sme každého, dokonca aj toho najchudobnejšieho a najzúfalejšieho, vnímali ako svojho brata a sestru, a zaobchádzali s ním s úctou, ktorú si všetci zaslúžia.

60. Pokánie, odpustenie, obrátenie odrezáva korene zlého stromu. Boh pripomína: „Chod' a pokor sa, kajaj sa zo svojho hriechu, vyznaj ho a potom ho Duch Svätý vysekne!“

61. Potrebujeme, aby starší ľudia viedli mladších. Mladí ľudia majú silu, starší zase múdrosť skrze Ducha Svätého. Potrebujeme sa navzájom.

62. Médiá nám dávajú možnosť omnoho globálnejšie vidieť, ako veľmi je rozšírené zlo. Človek je v ňom úplne stratený a vôbec sa mu nedarí dostať sa do toho stavu spoločnosti, po ktorom každý túži: po pokoji a spravodlivosti. Človek nevie vytvoriť a zabezpečiť pokoj, dobro, spravodlivosť...

63. Prikázania tu nie sú na to, aby nás kontrolovali, sú na to, aby nám dali šťastné životy.

64. Duch Svätý na nás, na to semiačko v nás, vylieva vodu. Keď sa modlíme, vylievame na to semiačko vodu a ono rastie a rastie, takže začneme produkovať dobré ovocie. Teda na to, aby sme produkovali dobré ovocie, musíme mať dobrý strom.

65. Ja som Boží príbuzný: otec, matka, brat, sestra... Medzi nami nastala nová solidarita. My všetci, ktorí sme takýmto spôsobom pristúpili do novej Božej rodiny, stali sme sa sebe navzájom novým spôsobom rodinou.

66. Sme vytrhnutí z otroctva hriechu, sme vy-zbrojení Božou mocou, vyvolení, oslobodení, nepa-tríme sebe, preto môžeme mať inú identitu a iný život, pretože predtým sme žili podľa sebeckých záujmov svojho tela. Keď ťa Boh vytiahol, vytrhol ťa z hriechu, získal ťa pre seba. Božie slovo tomu hovorí, že „ťa vykúpil vlastnou krvou“ (Zjv 5,9).

67. Milosrdenstvo je láska. Milosrdenstvo je niečo, čo sa skláňa k padlým. Nie je to to isté ako milosť. Milosrdenstvo nás zachránilo, keď sme boli bezmocní.

68. Chodili sme v hriechoch a teraz máme chodiť v dobrých skutkoch. To sú dva životné štýly. Máme tu dvoch pánov. Jedným je diabol a dru-hým je Boh. Jeden životný štýl je dobrý, druhý zlý.

69. Určite sa každý z nás musí v živote raz rozhodnúť. Príde nejaká chvíľa rozdelenia, rozhod-nutia, kedy sa musíme zastaviť a rozhodnúť sa ka-diaľ pôjdeme ďalej.

70. Božie srdce vždy plakalo, keď Boh videl, do akej chudoby sa dostal jeho ľud; pretože sa neria-dil jeho úmyslami, vecami, ktoré preňho pripravil.

71. Tým najväčším príkladom poslušnosti Ot-
covi bol Ježiš. Keď si všimnete Nový zákon, Ježiš
nikdy neurobil nič bez toho, aby to neurobil v mo-
ci. Neurobil žiadnu vec, ktorú nevidel už predtým
konať Otca. Robil len veci, ku ktorým bol vedený
otcovým Duchom (*por. Lk 4,1 a Jn 5,19*). "Robím len
veci, ktoré robil môj Otec."

72. Človek v srdci zvažuje o svojej ceste, ale
jeho kroky riadi Pán (*por. Prís 16,9*). Niekedy sa sta-
ne, že Boh dvere otvára (*1Kor 16,9*) a inokedy ich za-
se zatvára (*Sk 16,7*).

73. Neponáhľajme sa, keď sa nám dostane Bo-
žieho vedenia, ako sme o to prosili; často treba eš-
te veľa času, kým sa to skutočne stane realitou v na-
šom živote. Niekedy sú to až roky. Môžeme poci-
ťovať, že Boh v našom živote niečo robí, ale musí-
me čakať dlhú dobu, kým sa to úplne naplní. Po-
trebujeme naozaj trpezlivosť, a tá je ovocím Ducha.

74. Nový zákon nazýva svätým každého, ktorý
je oddelený, vydelený, vyčlenený pre Boha. Čiže, nie
je to len ten zoznam, ktorý my máme u nás v Cir-
kvi, ale myslí sa tým každý jeden, ktorý sa vedome
rozhodol žiť s Bohom a je pre neho.

75. Je dôležité nepozerať sa na ľudí okolo seba, ako kráčajú oni, ako sú svätí a ako sa darí im, ale pozeráť sa na Boha. Nepozerať na svoje okolnosti. Nehovorme, že všetko je stratené, všetko vyzerá tak zle a už nič z toho nebude. Toto ti Písmo sväté nehovorí. Hovorí, že sa máš pozeráť na Ježiša. Toto je tvoj život, pozeráť sa na Ježiša a kráčať, kadiaľ ide on.

76. Poznáte to? Boh úspešne používa rozum človeka k tomu, aby nás viedol. Takisto zdravý rozum by sme mali používať pri výbere partnera, pri rozhodovaniach počas bežného života.

77. Potrebujeme čas zastaviť sa, aby nás Pán mohol viesť. Aby nám mohol odpovedať. Aby mohol prísť k nám a hovoriť nám, kto sme.

78. Sklamanie, strata horlivosti a potom malomyselnosť, povieme, veď aj tak to už nemá žiaden význam. A nakoniec úplná ochabnutosť, nečinnosť, neschopnosť niečo robiť. Naozaj sa to deje veľmi často aj medzi nami. Niekedy po službe, po dôležitých a veľkých veciach v našom živote príde takéto ochabnutie, či ochladnutie. Sprevádza to aj strata ostražitosti.

79. Možno aj ty vidíš vo svojom živote niektoré veci, ktoré považuješ za skončené, skrachované alebo zničené. No je tu však správa o vzkriesenom a zmŕtvychvstalom Kristovi, a tak Boh dokáže aj v tebe kriesiť veci nanovo.

80. Niekedy si ľudia myslia, že keď sa stanú kresťanmi, tak Boh ich tlačí do niečoho, čo by vôbec robiť nechceli.

81. Boh miluje človeka a poslal Syna, aby nás zachránil. Sme veriaci, ktorí nosíme meno Ježiša Krista, nosíme jeho moc, a skrze nás sa má prejavovať v životoch druhých. My im prinášame obrovskú moc a vládu, pretože my reprezentujeme Ježiša Krista. Je na nich, či nám uveria.

82. Prečo sa Ježiš dal ukrižovať? Sám išiel na kríž. Žiadna sila ho nemohla prinútiť ísť na kríž, nikto, len poslušnosť Otcovi a láska voči nám.

83. Posilnime sa na tele i duchu, vzpriamime sa. Niekedy na nás Boh dopustí veci, z ktorých môžeme klesať na mysli, napríklad sme sklamaní, že sa nám nedarí, alebo sa nám niečo nesplní...ale práve vtedy je nám bližšie.

84. Božie slovo nám zjavuje všetky základné odpovede pre zorientovanie sa na ceste životom. My všetci kráčame životom. Predstavme si to ako cestu, ktorá niekam vedie, a Biblia nám hovorí, že často žijeme v tme.

85. Pán Ježiš očakáva vieru aj od nás. Ale my ľudia sa pýtame, čo máme robiť, aby sme boli spasení? A Pán Ježiš hovorí, aby sme verili v toho, ktorého Boh poslal.

86. Keď budeš mať vieru, budeš mať vo svojom živote jej účinky. Keď nie, keď budeš žiadať dôkazy, nič sa nestane. Pretože Boh sa priznáva ku viere a nie k dôkazom, poznaniu, skúsenostiam, добрôte, ale k viere.

87. V našom živote sa prejavuje kvalita života detí Božích a v nás pôsobí Duch Boží, ktorého nám on dal. Skrze neho prežívame lásku Božiu a kvôli láske, ktorú prežívame, chceme byť iní. Preto máme schopnosť, silu, odvahu, ochotu nehrešiť a aj naprávať staré veci nášho zlého života.

88. Boh sa hnevá na to, keď chceš hľadať šťastie zo vzťahu niekde mimo neho.

89. Boh sa ťa chce v prvom rade dotknúť a zasiahnuť tvoje vnútro. Chce sa dostať do tvojho ducha, do tvojho srdca, tvojho vnútorného človeka. To je jeho prvoradým cieľom a prvoradou víziou. To, že ti potom dá nejaké dary, alebo že ťa uzdraví, či spôsobí niečo s tvojim zovňajškom, je preňho druhoradou záležitosťou.

90. Zmena tvojho charakteru môže prísť podľa Božieho plánu, až keď na teba zostúpi Duch Boží. To je Božia pravda. Možno poznáme tie naše sebazaprenia a zmenu charakteru, vyprodukovanú zmenu, ktorá môže byť príťažlivá, ale dlho nevydrží. Nie je trvác a neprináša radosť.

91. Majme pred sebou veľký vzor - tým je Ježiš Kristus. Duch Svätý nás stvárňuje do jeho podoby. Každý z nás, kto je poddajný Duchu, je stvárňovaný do podoby Ježiša. A víziou je, že na konci sveta by malo po zemi chodiť niekoľko miliárd jeho dvojníkov. Každý by sa mal podobáť na Ježiša.

92. Tvoje formovanie prebieha mocou Ducha Svätého. Keď prežívaš jeho trvalú prítomnosť, keď prežívaš jeho moc, vtedy si formovaný. Vtedy sa to deje najrýchlejšie a najlepšie.

93. Prostredie, v ktorom máš prinášať ovocie, alebo v ktorom rastieš, je veľmi dôležitý aspekt pre tvoje formovanie.

94. Zmena charakteru sa má týkať predovšetkým vnútorných vecí a najviac zmýšľania, pohľadov, názorov a všetkých vecí života; ovocia v tvojej reči, sexuality, zarábaní peňazí, v pohľade na ne, v tvojom dávaní peňazí, v tvojej láskavosti, pravdivosti. Boh zachádza hlbšie a hlbšie, a tvaruje ťa do detailov.

95. Boh to vidí, keď sa od neho odvraciaš, potom sa míňaš efektivity a zdravého cieľa svojho života. Tvoj život začína naberať obrátky a cesty, ktoré ťa budú ničiť. Toto Boha veľmi bolí a zároveň aj veľmi hnevá.

96. Jeho láska, jeho zľutovanie, jeho vnútro sa obracia proti jeho vlastnému hnevu. A čo sa vlastne Bohu deje? Boh pre svoje zľutovanie miluje tých, ktorých milovať nemôže, pretože sa obrátili proti nemu. Takýto zvláštny boj prebieha vo vnútri Božieho srdca. Boží hnev vôbec nemôžeme porovnávať so zlostnosťou človeka.

97. Keď Ježiša pribili na kríž, v podstate sa nič zvláštne nedialo. Všimol si ho dosť veľký dav v Jeruzaleme, zástup učeníkov a tiež nepravídníkov, a to bolo všetko. Taktiež okolo chodilo veľa pútnikov, čo prišli sláviť Veľkonočné sviatky do Jeruzalema.

98. Ak nepoznáš ten vzťah k Bohu ako zdroj šťastia, potom naozaj míňaš cieľ svojho života. Boha toto hrozne bolí a hrozne hnevá. Otec vie, že ak nebudeš zostávať pri ňom a v živote s ním, budeš strácať pravý zmysel života.

99. Hnev sa v nás pomíní d'aleko rýchlejšie, ako spomienky na to pekné.

100. Čo máš ty vo svojom živote? To bude rozhodovať o tom, ako žiješ. Či ho žiješ plný Božieho požehnania, Božej čerstvosti.

101. Čo znamená mať skutočný kresťanský charakter? Znamená to, že musíme vždy prejavovať lásku Kristovu a ľudia budú priťahovaní ku Kristovi viac tým, aký som, než tým, čo hovorím. No nemôžem vynechať hovorenie, pretože ich zasiahne zvláštnym spôsobom ten charizmatický dar, ktorý k nim prehovoril.

102. O láske máme rôzne mylné predstavy. Často o nej hovoríme s veľkým sentimentom a predstavujeme si pod ňou nekonečné zľutovanie a ochotu pomôcť absolútne každému za akýchkoľvek okolností, vrcholnú dobrotu, dokonalú obeť, odpustenie. Kresťania majú o tom, čo je láska, často tak prevrátené predstavy.

103. Boh sa nespráva ako človek, Boh sa správa ako Boh a to, ako Boh premýšľa nad ľuďmi, o tom sa píše vo Svätom písme.

104. V každom prípade nie je správne hodnotiť akúkoľvek situáciu za horúca.

105. Nádej je schopnosť túžiť po večnom šťastí. Túžiš po Bohu? Lebo Boh po tebe túži a skláňa sa k tebe so súcitom, lebo si jeho miláčik. Boh si ťa vryl do dlaní. A aj keby tvoji najbližší na teba zabudli, on nezabudne (*por. Iz 49,14-16*). On je stále pri tebe. Boh plný lásky a súcitu.

106. Na čo by sa Boh staral o nás, len o naše pozemské veci, keby vedel, že s ním po smrti nebudeme naveky? On chce byť s nami naveky, vo večnosti. To je najdôležitejšie.

107. Je ťažké pochopiť, ako je možné, keď počujeme či čítame o osobnostiach, ktoré sa stali veľkými vodcami, že konali veľké veci pre Boha, veľa ľudí obrátili k Bohu, ale na konci ich vlastného života vyšlo najavo, že žili v hriechu. Ako je to možné, keď mali také dary? Pán udeľuje dary ako zvláštne obdarovanie do tvojho života, ale je to na to, aby si ťa mohol použiť zvláštnym a mocným spôsobom. Duchovné dary sú najvyššie prejavy Božej moci tu na zemi, prinášajúce úžitok druhým.

108. Ľudia, ktorí sa vydávajú Pánovi a nechajú sa viesť Duchom Svätým, sú vo svojom živote plodní a Otec sa k nim priznáva. Ak prestanú byť naštepení na Ježiša, budú vylomení. Bez Ježiša aj tak nič neurobia. Ježiš povedal: „Zostaňte v mojej láske“ (*Jn 15. 9-10*), a to tým, že ma poslúchate a to vám dá veľkú radosť. A už sme pri ovocí Ducha - to vám dá veľkú radosť. Majte sa radi navzájom a prejavujte tú radosť.

109. Čo máme robiť aby sme rástli? Božská moc nám darovala všetko, čo treba pre život a nábožnosť poznaním toho, ktorý nás povolal vlastnou slávou a mocou.

110. Služba Bohu predstavuje najvyšší druh služby, akej sme schopní, ale keď sa kresťanský služobník, teda ty, postaví pred Pána, ten ťa bude súdiť a odmeňovať podľa toho, čo si urobil: „Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť; bol som smädný a dali ste mi piť; bol som pocestný a pritúlili ste ma; bol som nahý a priodeli ste ma; bol som chorý a navštívili ste ma; bol som vo väzení a prišli ste ku mne. Kráľ im odpovie: „Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Mt 25,35-40).

111. Čo je to radosť? Radosť je láska, ktorá sa raduje. Čo je to pokoj? Pokoj je láska, ktorá spočinula v dôvere. Čo je to trpezlivosť? Trpezlivosť je láska skúšaná. Čo je to láskavosť? To je láska k ľuďom okolo nás. Čo je to dobrota? Dobrota je láska v akcii. Čo je to vernosť? Vernosť je láska, ktorá vytrvá. Čo je to tichosť? Tichosť je láska, ktorá ne-
napomína, ktorá vychováva. Sebaovládanie je láska, ktorá sa vydala sebadisciplíne. Ak máš takúto lásku, to je pravdivý kresťanský charakter, potom budeš naozaj trpezlivý. A láska je aká? Láska je trpezlivá, láska sa nevystatuje.

112. Boh je Pravda a pravdu vyjaví v tom správnom čase. Dôveruj mu. Ver v neho. On ťa nesklame.

113. Boh nám daroval vzácne a veľmi veľké prisľúbenia, aby sme sa skrze ne stali účastnými na božskej prirodzenosti a unikli porušeniu, ktoré je vo svete pre žiadostivosť. A práve preto vynaložme všetko úsilie na to, aby sme k svojej viere pripojili čnosť, k čnosti poznanie, k poznaniu zdržanlivosť, k zdržanlivosti trpezlivosť, k trpezlivosti nábožnosť, k nábožnosti bratskú náklonnosť a k nej lásku.

114. Aká je odmena za ovocie? Boh hovoril o odmene. Povedal, že toto všetko bude na nás hľadať, aby to bolo zúročené. Naša odmena je život večný a radosť tu na zemi. To, čo prežijeme s Bohom, je naša fantastická odmena.

115. Čo je tvojou oporou v živote, v škole, v práci? Šikovný spolužiak, od ktorého sa dá všetko opísať? Kto je taký šikovný, že ťa prikryje? Kto ťa zaučí? Kto je tvojou oporou v službe? Kto je tvojou oporou v rodine? Ak to nie je Pán, tak to dlho nevydrží, pretože iba Pán je hoden byť oporou. Iba on sám jediný je oporou a tým mocným štítom.

116. To, čo dávaš chudobným, prinesie určite úžitok, ale ak chceš, aby to Boh prijal do večnosti, musíš skúmať svoju motiváciu.

117. Čo znamená rast v duchovnom živote? Nie je to rast do výšky, ani do šírky, ale je to rast do hĺbky. Do Krista. Do zrelosti. Toto je to slovo, ktoré by sa ti malo vybaviť pri slovíčku rast. Zrelosť. Máme rásť do zrelosti. A ako sa prejavuje zrelosť? Určite vieš, keď vidíš nejaké ovocie, či je zrelé alebo nezrelé. Keď zahryzneš a je kyslé, tvrdé, keď ťa z toho striasa a pomaly si vylomíš zuby, vieš, že to nie je zrelé. Keď je to chutné, šťavnaté, vieš, že si práve našiel zrelý plod. A u teba by sa mala zrelosť prejavovať prinášaním ovocia. Sám musíš vedieť, či prinášaš ovocie svojho života. Ak nie, si dieťa. Keď začínaš prinášať ovocie, začínaš byť zrelší kresťan.

118. Kde pramení pokora? Vo vedomí toho, kto si. Keď naozaj vieš, kto si, potom nie je problém urobiť malé veci. Ale keď nevieš, kto si, potom je obrovským problémom znižovať sa k tomu, „čo nepatrí k tvojej dôstojnosti“. Kľúčom k pokore je vedomie toho, čím ťa urobil Boh.

119. Chlieb života oživuje toho, kto ho prijíma vo viere. Aj my potrebujeme, aby Pán pre nás lámal chlieb Slova a vzbudil v našich srdciach oheň lásky, aby sme sa s vierou priblížili k jeho tajomstvu smrti a zmŕtvychvstania.

120. Rast predpokladá učiteľa. Predpokladá pomocníka. Niekoho, kto ťa zaučí, aby si sa stal dobrým. Boh s týmto počíta. Posiela nám učiteľa, tešiteľa, radcu, pomocníka, advokáta, potešiteľa a ešte neviem, čo všetko naraz. A hovorí: „Je lepšie, aby som odišiel, aby k vám prišiel iný Tešiteľ.“ To je Duch Boží. Duch Svätý. A Ježiš o ňom hovorí: „Zostane pri vás naveky.“ Duch Svätý, ten, ktorý ti má pomôcť stať sa zrelým, je pri tebe naveky. Božie zaslúbenie - naveky.

121. Viera nie je iba súhlas s argumentami. Podľa čoho vieš, že si naozaj uveril a obrátil sa? Podľa zmeny života. Zmenil si reálne život? Pokiaľ nie, tak si neuveril.

122. Božia prítomnosť, zjavenie Božej tváre nie je naozaj nič len o pocitoch.

123. Ak chceš rásť, vedz, že Ducha Svätého zúfalo potrebuješ, iba on jediný zabezpečí tvoj rast.

124. Nech je Mária hviezdou, ktorá osvecuje vaše chodníky, a nech vám ukáže bezpečnú cestu, po ktorej prídete k nebeskému Otcovi. Nech je ako kotva, ku ktorej sa v čase skúšok treba tesnejšie pripútať..

125. Boh s každým pracuje originálnym spôsobom.

126. Čo činí hriech v živote človeka? Ak človek žije v hriechu, deje sa niekoľko vecí voči Bohu. Hriech Boha zarmucuje. Boh sa trápi hriechom človeka. Faktom o hriechu je, že spôsobuje vinu. Sme vinní a v srdci to vieme. Hriech nás oddeľuje od Boha, hriech prináša súd (*Mt 25,31-46*), hriech zotročuje (*Rim 6,16-23*), spôsobuje duchovnú slepotu.

127. Prvé čo máš urobiť, je hriech pripustiť, a aj pripustiť, že taký je, uznať ho a robiť pokánie.

128. Čo je hriech? Hriech je doslova robiť niečo, čo sa nepáči Bohu. Každý z nás sa narodil ako hriešnik. Prečo sme hriešnici? Musíme povedať, že hreší aj to najkrajšie, najnádhernejšie, najčistejšie dieťa. Už vo veľmi malom veku sa začínajú prejavovať v deťoch egoistické sklony.

129. Čo bol ochotný Boh urobiť pre človeka? Stotožniť sa s tým, čo vytvoril, stvoril, so svojim „výrobkom“. A prečo? Aby zobral náš údel, aby sa mohol s nami úplne stotožniť a aby mohol na seba zobrať naše viny, naše hriechy, náš trest.

130. Božia tvár, poznanie Božej tváre a jeho prítomnosti prináša slobodu do tvojho života

131. V Božom slove je pravica symbol moci a opory. Boh je veľakrát nazvaný pravicom. Iným spôsobom povedané - pravá ruka. Podobne je Kristus tvojou duchovnou pravicom, oporou, pomocou, zbraňou... „Tvoj prút a tvoja palica, tie sú mi útechou“ (Ž 23).

132. Si bytosť, ktorá potrebuje niekoho iného.

133. Z božej slávy spoznávaš Božiu tvár, spoznávaš Boží charakter. Nie očami, ale vnútrom.

134. Útechu zakúšam iba v tom, že žijem život s odovzdaním, žijem z lásky k Ježišovi, hoci, aj pri tejto úteche niekedy, žiaľ, cítim neznesiteľné muky. Naša duša by totiž chcela, aby celý život bol posiaty krížmi a prenasledovaním. Samotné prirodzené potreby, ako napr. jedenie, pitie a spánok, sú pre mňa dosť ťažkým bremenom.

135. Keď je zlo namierené proti tebe, pamätaj: odpustenie je silnejšie ako horkosť, požehnanie je silnejšie ako kliatba, chvála je silnejšia ako obviňovanie a láska je silnejšia ako nenávisť.

136. Oddeliť sa od vecí, ktoré ťa ťahajú do hriechu, je na tebe; nesmieš dávať príležitosti hriechu.

137. Sú dôležité prvky pokánia, je to aj záležitosť citu a vôle. Dôležité po prijatí Božieho odpustenia je, aby si odpustil sám sebe.

138. Hľad'me ako Mária na Ježišovu tvár, nechajme ňou prežiariť svoje konanie uprostred šera tohto sveta, aby sme raz mohli na ňu hľadiť priamo a jasne v Božom kráľovstve.

139. Ľudstvo nemá budúcnosť bez rodiny. Toto máme pomôcť pochopiť najmä mladým, aby sa naučili hodnotám, ktoré dávajú zmysel ľudskej existencii; potrebujú vyrastať v rodine ako v spoločenstve života a lásky, ktoré sám Boh určil pre muža a ženu.

140. Sme povolaní k láske, a láska - to nie sú slová, ale skutky.

141. Ďakujem ti Bože za svedectvo, ktoré obohatilo moju dôveru v tvoje nekonečné milosrdenstvo, v to, že ak s láskou a dôverou prosíme teba o pomoc, vždy nám pomôžeš a vypočuješ naše prosby.

142. Tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré. Boh chce vždy dobre pre tých, čo ho milujú. Nikdy by sme nemali dovoliť, aby nás ťažkosti odlúčili od Otca. Máme ho prosieť o pomoc.

143. Oči moje vždy sú obrátené k Pánovi. On vyslobodí nohy moje z osídel. Pozri na mňa a zmiľuj sa nado mnou, lebo som opustený a biedny (Ž 24,15-16).

144. Aj tá najmenšia chyba, ktorej sa dopustím, je pre dušu ako meč bolesti, ktorý preniká srdce.

145. Chceš sa Boha dotknúť aj ty, alebo radšej sa necháš dnes ty dotknúť Bohom? Nech už si vyberieš čokoľvek alebo nech sa už stane čokoľvek, prajem ti, aby to posilnilo tvoju vieru. Boh sa stal jedným z nás, stal sa človekom a bol nám podobný vo všetkom - v úplne všetkom, okrem hriechu.

146. Kde pramení pokora? Vo vedomí toho, kto si. Keď naozaj vieš, kto si, potom nie je problém urobiť malé veci. Ale keď nevieš, kto si, potom je obrovským problémom znižovať sa k tomu, „čo nepatrí k tvojej dôstojnosti“. Kľúčom k pokore je vedomie toho, čím ťa urobil Boh.

147. Ak sa usilujeme o dobro a snažíme sa odpustiť tým, ktorí nám ublížili, stanú sa zázračné veci nielen v našom živote, ale aj v živote ľudí okolo nás. Neutekajme pred problémami, ale namiesto toho, sa im postavme s dôverou a vierou v Božie prisľúbenia. Ktovie, aké požehnanie na nás od Boha čaká.

148. Vo svojom milosrdenstve Pane, uzdrav tých, ktorí ležia na zemi, pretože ich zvalil démon alkoholizmu... Zachráň ich, Pane!

149. Na konci každého dňa sa človek cíti tak, ako keby z neho spadla obrovská príťaž a prežíva veľkú úľavu.

150. My ľudia sme boli stvorení nie pre seba, ale pre Boha. Ak žiješ iba pre seba a oporu máš iba sám v sebe, tak nenapĺňaš to, pre čo si bol stvorený, žiješ niekde mimo toho, čo pre teba pripravil Boh. A preto sa nemôžeš čudovať, že žiješ život, ktorý je pre teba samého nebezpečný, nepochopiteľný, nezvládnuteľný; život, ktorý je pre teba ťažký, a je pre teba niečím, čo nemôžeš uniesť, s čím sa iba trápiš.

151. Nesklátiš sa (to hovorí o tvojom postoji), nespadneš, nezastavíš sa, inými slovami - budeš verný, nebudeš odplácať zlým za zlé (tebe zloba a hnev iných neublíži, pretože máš v ruke silnú oporu), nebudeš si zúfať, pretože vieš, že je niekto väčší, kto bdie nad tebou. A nedáš sa odradiť, ideš usilovne ďalej. Nedáš sa premôcť smútkom, pretože Boh ťa vyzýva k radosti

152. Ľuďom tohto sveta sa zdá neuveriteľné, že existujú aj také duše, ktoré trápi, že ich prozreteľnosť ešte drží na tejto zemi. Dokazujú to však životné príbehy svätých. A tie sú a navždy budú poučením pre celé ľudstvo.

153. Láska sa často ocitá v situáciách, kedy nemôže povedať nič, než tvrdé a rozhodné jasné slovo, kedy nemôže dovoliť urobiť veci, ktoré by možno nejaká predstava lásky vyžadovala, ale pravá láska bude veľmi priama, veľmi rozhodná a často veľmi tvrdá.

154. Vykročme v novej sile, s novým pohľadom na veci a robme veci, ktoré cítime, že sú správne, ktoré nám dáva Boh. Nie vždy sa všetko podarí. Vieme, že Boh nemá o nás ilúzie. Nemusíme byť hneď perfektní na prvý deň. Ani na druhý, či tretí.

155. V našom okolí máme radi ľudí, ktorí sú nejakým spôsobom podobní Ježišovi a pripomínajú nám ho. Radi sa zdržujeme v ich prítomnosti, radi ich vyhl'adávame, oni robia veci ako Ježiš, majú charakter ako Ježiš, je v nich niečo krásneho. Takýchto ľudí vyhl'adávame a záleží nám na nich.

156. Čo znamená mať skutočný kresťanský charakter? Znamená to, že musíme vždy prejavovať lásku Kristovu a ľudia budú priťahovaní ku Kristovi viac tým, aký som, než tým, čo hovorím. Nemôžem však vynechať hovorenie, pretože ich zasiahne zvláštnym spôsobom ten dar, ktorý k nim prehovoril.

157. Čo je štandardom pre ovocie Ducha? Je to kresťanský charakter Ježiša Krista - jeho činenie, postoj, motívy a jeho koniec. Z našej prirodzenosti sa to nedá, iba Duch Boží v tebe môže dovoliť, aby si bol ukrižovaný, aby ti bolo vzaté, čo ti patrí, aby si nemal, čo máš mať, aby si bol schopný dať to od seba preč, aby si bol pre druhých, aby si druhí z teba zobrali. Keď nemáš Ducha, potom budeš hľadať odmenu. Budeš dávať jeho charakter len vtedy, keď je na mieste ho dávať, nie vtedy, keď je potrebné ho dávať. Takže mať kresťanský charakter je životne dôležité.

158. Dostal si dary, aby si ich používal a vydával svedectvo. No keď iní prídu a nenájdu obsah, sú sklamaní! Čo urobia? Viac neprídu!

159. Kristovi nezáleží na tom, čo si dosiahol podľa zákona. To, o čo naozaj ide, je viera, ktorá sa prejavuje skrze lásku.

160. Boh chce, aby sme mali čisté životy. Nie prázdne. Aby sme boli priezrační, aby sme boli mocní. On nás chce používať. Nevadí, že máme slabosti, lebo v našej slabosti sa prejavuje jeho sila.

161. Usilujte upevňovať svoje povolanie a vyvolenie. Ak to budete robiť, nikdy nepadnete. Tak sa vám naširoko otvorí vstup do večného kráľovstva.

162. Duch Svätý prichádza do tvojho života, aby ti pomohol pracovať pre Boha. Ale pre mňa ako človeka je dôležitejšie, že mi pomáha, aby som bol takým, akým ma On chce mať.

163. Naučím ťa všetko, čo potrebuješ a pripomeniem ti všetko, hovorí Ježiš. Bez Ducha sa nezaobídeš. Bez toho, že by ti Boh pomáhal svojou milosťou, nebudeš rásť.

164. Iba v súžení poznáš, čo je tvoj brat zač. Iba vtedy zistíš, kto je priateľ. A vtedy zistíš, kto je akože priateľ. Inak to nemáš ako zistiť. A iba v súžení Boh zisťuje, že čo si zač.

165. Ak túžiš rásť ďalej a ďalej, zúfalo potrebuješ Ducha Svätého. Ak chceš zostať taký istý ako si, a možno si na tom veľmi dobre, tak nepotrebuješ zúfalo Ducha Svätého.

166. Boh skaždým pracuje originálnym spôsobom.

167. My ľudia sme boli stvorení nie pre seba, ale pre Boha. Ak žiješ iba pre seba a oporu máš iba sám v sebe, tak nenapĺňaš to, pre čo si bol stvorený a žiješ niekde mimo.

168. Čo je tvojou oporou v živote? Oporu potrebuješ mať blízko. Ak máš oporu ďaleko, tak ju nemôžeš použiť, keď ju potrebuješ. Keď chceš, aby bol Boh tvojou oporou, musíš ho mať blízko. Ak Boha nemáš blízko, nechceš ho ako oporu v živote.

169. Nech už si vyberieš čokoľvek alebo nech už sa stane čokoľvek, prajem ti, aby to posilnilo tvoju vieru.

170. Skúsme si predstaviť, čo znamená rast v duchovnom živote.

171. Ako by si sa zatváril, keby sa v tejto chvíli zjavil pred tebou Ježiš v ľudskom tele, tak ako ho mali možnosť poznať jeho súčasníci pred 2000 rokmi?

172. Moderný spôsob šírenia evanjelia nevyzýva k pokániu, lebo máme strach, aby sme neodradili neobrátených, ale aj preto, že by čistá pravda mohla vyhnať mnohých pravidelných návštevníkov bohoslužieb z ich pohodlných lavíc. Dôsledkom toho je neslané a nemastné posolstvo zodpovedné za epidémiu „ľahkej viery“, kresťanstva bez nákladov.

173. „Skutočnosť hriechu a najmä prvotného hriechu možno objasniť jedine vo svetle Božieho zjavenia. Bez poznania Boha, ktoré nám dáva Zjavenie, nemôžeme hriech jasne poznať a sme pokúšaní vysvetľovať ho len ako nedostatok rastu, ako psychickú slabosť, omyl, nevyhnutný následok neprimeraného spoločenského zriadenia atď. Iba keď poznáme Boží plán s človekom, môžeme pochopiť, že hriech je zneužitie slobody, ktorú Boh dáva stvoreným osobám, aby ho mohli milovať a aby sa mohli milovať aj navzájom“ (*KKC, bod 387*).

174. Málokto z nás vidí svoj osobný hriech zle. Väčšinou sú to hriechy druhých, ktoré sú horšie ako naše. Kedy vystúpia tvoje hriechy silnejšie? Je to vtedy, keď na ne zasvieti Božia láska. Pokiaľ nezažiješ, ako veľmi ťa Boh má rád, tak ti tvoje hriechy ani nesvietia.

175. Ježiš prišiel volať všetkých, aby sa obrátili, aby sa navrátili k Bohu. Hovoril o tom, že On prichádza k nám, že vyvíja iniciatívu a hľadá nás ako stratenú ovečku. Obrátil to úplne iným spôsobom: nehovoril, čo presne majú robiť ľudia, aké úkony, ale hovorí o tom, ako nás Boh má rád. Ježiš je ten pastier, ktorý hľadá stratenú ovečku.

176. Mnoho ľudí zažije Božiu lásku, zažije pokánie a ľútosť, ale potom nevykročia. Nezačnú žiť inak a moc pokánia sa potom stratí.

177. Mnohé zničilo pokánie, v našom živote sme mohli vnímať, ako nás naplňal Duch Svätý.

178. Nebojme sa ísť pred Boha a prísť do stavu, kedy nám znova bolesť prenikne srdce. Keď budeme vedieť činiť pokánie osobne, budeme vedieť činiť pokánie aj v spoločenstvách a zažívať tak väčšiu Božiu čistotu, prítomnosť a moc.

179. Túžbou Boha je, aby si každý z nás v živote postavil ako základ Krista. On je jediný základ a okrem neho neexistuje nijaký iný základ. Na tomto základe máme mať postavený svoj dom. Je však na nás, čo na ňom staviame. Niektorí môžu stavať slamu, iní zlato alebo diamanty. A práve v skúške Boh zisťuje, čo je na tom základe postavené.

180. Keď budeme činiť ozajstné pokánie, keď si necháme prebodnúť srdce bolesťou nad našimi hriechmi, a zároveň zažijeme, že už veci chceme vidieť inak, vtedy bude oslávený Boh. Ľudia uvidia, že robíme jeho veci, že sme plní jeho, že vieme ísť proti prúdu, lebo máme zvláštnu moc, že vieme akí sme a že pokánie musíme robiť stále.

181. Keď človek prežíva niečo ťažké, má sklon si myslieť, že je to jednoducho navždy, že to je stratené, že sa z toho už nevymotá. Má pocit, že je v tunely, ktorý nemá druhý koniec. Treba si uvedomiť, že každá skúška je dočasu, že Boh sa teší až z nej vyjdeme von. On chce, aby sme z nej vyšli. Myslime na to, aby sme potom, až sa dostaneme z tej skúšky von, neľutovali, že sme niečo zanedbali, alebo nedostali niečo, čo sme mohli dostať, nenaučili sa niečo, čo sme sa mohli naučiť.

182. Kríž každého z nás urobil obrovským dlžníkom voči Bohu. Dlžíme mu, ale on nechce, aby sme to splácali jemu. Prevádza náš dlh voči nemu na svojich ľuď. Chce, aby sme túto lásku splácali ľuďom, ktorých on povolal, našim bratom a sestrám. Preto hovorí: „Majte sa radi navzájom“.

183. Nech sa v našom živote deje čokoľvek, uvedomme si, že Boh je vždy s nami v čomkoľvek.

184. Slúžime zvrchovanému Bohu, ktorý chce pre nás to najlepšie. Už vtedy, keď prežívame krízu, nás túži vyviesť na pevnú pôdu. Túži nás vyviesť o stupienok vyššie k sebe, pozdvihnúť na vyššiu rovinu.

185. Určite poznáte ľudí, ktorí v živote niečo ťažké prežili a ešte niekoľko rokov je to z nich cítiť. Kričí z nich zúfalstvo. Hrôza, ktorú prežili, im je vidieť na očiach. Je to ako smrad ohňa, ktorý zostáva na šatách, a ten si nesú všade so sebou. Boh má tú moc a chce to robiť v našich životoch, že keď sme uprostred ohňa, uprostred niečoho ťažkého a vyjdeme z toho, aby na nás nezostal ani pach toho ohňa, tak ako sa to stalo hebrejským mladíkom. Namiesto toho Boh chce, aby sme šírili vôňu poznania Krista.

186. Keď poznáš Boha, môžeš žiť v čomkoľvek. Ak poznáš Boha, nerobí ti problém dôverovať mu. A keď dôveruješ Bohu tam, kde ostatní padajú a kde sa lámu, ty zostaneš pevný a druhí sa budú čudovať, prečo je to tak.

187. Ak nebudeme schopní podať pravdu ako pravdu, ona nebude môcť prejaviť svoju moc skrze nás.

188. K tomuto nás povoláva Boh. Aby sme kumulovali moc, ktorú nám dáva. To je jeho moc. On si s ňou môže narábať ako chce a on určil, že ju máme zbierať..., že jej máme toľko nazbierať, až nás bude pretekať. Chceš to vo svojom živote?

189. Problém ľudí, ktorí sa pokúšajú plniť Boží zákon od A po Z, je v tom, že svoj život nepodriadili Ježišovi Kristovi, ktorý jediný uvoľňuje Ducha Božieho v človeku. A tak nežijeme z milosti, ale zo zákona a sme tam, kde predtým - pri starozákonnom zachovávaní určitých pravidiel, hoci kresťanských. A stále ich porušujeme.

190. Naším dôvodom nezhrešiť nikdy nesmie byť zákaz. Jediným dôvodom nezhrešiť je úcta k Bohu.

191. Keď sa hriech postaví pod milosť Božiu, už nemá svoju silu. Preto si musíme uvedomiť, že život zbožnosti musí byť založený na živote z milosti.

192. Boh nás niekedy zavolá do vecí a oni začnú vychádzať. Začnú sa diať. Potom si povieme: "Naozaj sa patrí teraz trochu oslavovať, hodovať, najesť sa, oddýchnuť si."

193. Božia milosť v nás môže pôsobiť, len keď tečie. Keď sa začne kumulovať, zastavovať u teba, keď ju neodovzdávaš ďalej, za chvíľu k tebe prichádzať prestane. Musí byť odovzdaná, musí ísť ďalej akýmkoľvek nezištným spôsobom.

194. Láska je vtedy, „ak“. Môžeme ju dávať alebo prijímať, „ak“ splňame nejaké podmienky. Zamyslime sa nad tým, akou láskou žijeme.

195. Láske bez podmienok sa musíme učiť. Musíme sa ju učiť prijímať i dávať.

196. Milosť Krista má na ľudí celkom iný účinok. Ona ťa nevedie k tomu, aby si úzkostlivo hľadel, čo teraz treba urobiť, a bál sa, ak si náhodou niekde niečo prešvihol. Máme žiť iným spôsobom.

197. Naša pýcha hovorí, že to dokáže sama, že dokáže milovať, byť dobrá, láskavá... sama zo seba.

198. Zbožní farizeji si mysleli, že keď budú všetko úzkostlivo dodržiavať, budú Bohom ľúbení. Takže si dávali na všetko naozaj pozor; bolo napísané, že si majú napísať na srdcia, na čelo a na ruky Božie prikázania a bolo tým myslené, že tie ruky tak budú podľa Božích prikázaní vždy konať.

199. Viacerí si myslia, že si nemôžeme nič dovoliť, že sme úplne vedľa z tohto života, že si nemôžeme zafarbiť vlasy, nosiť náušnicu... Toto ale nespočíva v nariadeniach z našej strany, či to smieme, ale kde máme srdce...?

200. Láska vie byť úplne iná, než my sme ochotní vidieť - len tie príjemnosti ako láskavosť, dobrota, milota, úsmev, pohladenie... Ježiš opustil nebeského Otca a pozemskú matku aby bol jedným z nás.

201. Všetci sme Boží kňazi, máme prístup do Božej prítomnosti a satan je náš žalobca; je napísané, že dňom i nocou nás obviňuje. Keď sa stretneš s výčitkami vo svojej mysli, že si na nič, že si zlý, tak to je satan, never mu.

202. Chápme Augustínov výrok: „Miluj a rob čo chceš.“

203. Keď sme vstúpili do Krista, žijeme novým životom, žijeme s Ježišom v láske - vo zväzku Du-cha, i keď diabol sa nás stále snaží chytiť do ne-akej pasce.

204. Je pravda, že sme urobili veľa zlých vecí, možno sme pred chvíľou zlyhali, ale nenapravíme to tým, že sa budeme viac usilovať, ale tým, že vy-jadríme, že sme prijatí Bohom.

205. Jediným trvalým zdrojom lásky je Boh a nikde inde ju nenájdeme. Láska, ktorá nezná-silňuje, iba miluje. Človek to nikdy nedokáže, ak ho nevedie Boh. Takúto lásku sám zo seba dať ne-dokážem. Preto ju musím od Boha prijímať - ne-chať sa ním milovať. Iba tak ju môžem dávať ďalej.

206. Musíš zomrieť a jediná cesta je, že sa potom znovu narodíš - ak vstúpiš do Krista. Potom nás už nikto neodsúdi. Ak cítiš nehodnosť uvedom si, že ty nie si odsúdený.

207. Boh chce, aby sme ho dňom i nocou chválili.

208. Jediná starosť je dôležitá, a to dokonalosť našej obety. A my teraz pristupujeme k Bohu s jedinou obetou - a to je ten Muž na kríži. To je Dokonalý baránok.

209. Aj keď zhrešíme, tak nestrácame Božiu blízkosť a záchranu. Vždy máme šancu.

210. Ty budeš vedieť či hrešíš alebo nie, bez ohľadu na to, či ťa to niekto naučil. Jediná láska aká existuje zo strany Boha k tebe, je láska bezpodmienečná, ktorú musíš prijať.

211. Božia milosť pôsobí len vtedy, keď sa necháš milovať, necháš si poslúžiť Bohom a necháš si umyť nohy a - keď to robíš druhým.

212. Keď viac dávame, viac dostávame. Toto je problém všetkých zranených, ktorým hovorím: „tak chod' a miluj druhých“.

213. Aj keď si ešte hriechu schopný, hrešiť nemusíš, pretože pred tým si musel.

214. Miluj a pracuj! Musíme sa s tým pasovať, lebo diabol má schopnosť dať ti na to zabudnúť.

215. Boh očakáva, že sa staneme ľuďmi milosti, ktorí zmenia životný štýl od nariadení k slobode ku Kristovi, a tak prirodzene ponesieme ovocie nového života Bohu, ktoré mu prinesie slávu medzi ľuďmi.

216. Zákon odsudzuje hriech. Dokiaľ si nepoznal, že sa niečo nesmie, tak si nevedel, že je to odsúdené.

217. Dovtedy budeš robiť zlé veci, kým nebudeš dotyčného milovať. Toto je dôležité v akomkoľvek vzťahu, aký máš.

218. Musíš si vybrať, či budeš svoje telo používať, akoby patrilo Bohu, alebo akoby patrilo tebe. Tvoj životný štýl to bude odzrkadľovať.

219. Boh sa aj po fyzickej stránke stará o všetko stvorené. On zabezpečuje chod vesmíru, to, že všetky hviezdy letia presne tadiaľ, kadiaľ majú, stará sa, aby všetko bolo tam, kde má, aby naša Zem nebola ani ďalej od Slnka, lebo by sme zamrzli, ani bližšie, lebo by sme zhoreli. Keby mala zemeguľa iný sklon voči Slnku, ako má, tak by sa niekoľkokrát za deň cez celú Zem prelialo more.

220. Hriech prichádza tak, že zaklope na dvere a povie: „Som tu, keby si náhodou chcel.“ Ty otvoríš a hneď zabuchneš, ale on povie: „Ale ja som stále tu.“ A bude čakať, že raz mu otvoríš, a keď to náhodou spraviš, ostane ti tam bývať.

221. Vo chvíli pokušenia je pre teba veľkou radosťou povedať: nie, ja sa odovzdám Bohu ako nástroj spravodlivosti.

222. Ak by sme mali naplniť Božiu spravodlivosť, museli by sme zomrieť. Takže musel vyriešiť aj svoju spravodlivosť, aj pôsobenie svojej lásky. Ak by neostal priestor pre Božiu lásku, lebo my by sme zomreli, tak by sa Božia láska nemala na koho upierať. Preto musel Boh niečo vymyslieť a vymyslel smrť svojho Syna. Na kríži Ježiša Boh vylial svoju milosť.

223. Vzrast v milosti a vzrast v poznaní Ježiša spolu tesne súvisia. O čo viac rozumieš Bohu, o to viac chápeš Božiu milosť. Nakoľko spoznáš Ježiša Krista, jeho charakter, jeho spôsoby, natoľko pochopíš Božie spôsoby konania, myslenia, Božie princípy, bude v tebe rásť milosť. Čím viac poznáš Boha, tým viac chápeš milosť, a naopak.

224. Prečo je tak málo ľudí svätých a dobrých? Prečo stretávame tak málo kresťanov, pri ktorých by sme si povedali: „Aj ja by som chcel by taký kresťan?“ Je ich málo.

225. Dostaneme Božiu milosť, prežijeme niečo nádherné, začneme sa usilovať o svoju zbožnosť... Boh ti chce dať domy, peniaze, autá, aj obrovské duchovné bohatstvo... Boh ti chce dať všetko, aby si to dával druhým.

226. Ak budeme tráviť čas s Božím slovom, budeme pri Tom, ktorý sa ním stal, ak ho budeme viac spoznávať, vtedy budeme jeho učeníkmi a budeme slobodní. Máme sa zaoberať Božím slovom, zamilovať sa do Božieho slova, nechať sa prenikať Božím slovom - toto sú chvíle rannej modlitby, stíšenia sa pri Písme: „Pane požehnaj ma.“

227. Ak máš v sebe horkosť, závišť alebo hnev, nežiješ z milosti, nechceš tomu druhému dopriať lásku, dobro, pokoj. Toto sa stane každému, kto sa ocitne v službe vlastnými silami. Zistíš, že si úplne zničený, vysušený, hneváš sa na druhých... Takíto kresťania sú duchovne, duševne i materiálne biedni a často chorí a depresívni.

228. Máme byť stále takí ako on - pokorní, zlomení, tichí, malí... Kdekoľvek sme, nech nie je vidieť nás, ale jeho.

229. Keď si neporozumel milosti, pozeráš sa na seba a na Boha negatívnym spôsobom. Rastie v tebe horkosť, hnev, závišť, nenávisť a mnohokrát to zakrývame jemnejšími pojmami.

230. Milosť je to, že budeš stále dávať, dávať, dávať, pretože ty stále prijímaš, prijímaš, prijímaš.

231. Milosť v sebe zahrňa všetky dary, ktoré so sebou prináša Duch Svätý. Od tých obyčajných, od povolania v práci, cez povolanie k celibátu či manželstvu po rôzne dary služby, cez dar jazykov, dar starostlivosti, to všetko prináša milosť, to si nikdy nezaslúžiš. To všetko ti dáva Boh a predstav si ten moment, aký si bol predtým.

232. To chce Boh s tebou, aby si bol pri ňom, aby si nechával pôsobiť tú milosť v sebe, aby sa naozaj stávalo, že keď ťa niekto zbadá, povie si: „Ten sa podobá na Boha.“ Začne chváliť Boha, spomenie si na Boha a začne sa modliť iba preto, že ťa zbadal.

233. Pros o milosť, aby si dokázal presne to, čo Boh potrebuje, a čo ti chce dať. Nie je chvíľa, na ktorú by ti neprišla milosť, aby si urobil to, čo chce Boh. Každý krok je pre teba prichystaná milosť a ty máš smelo pristupovať k Bohu, k trónu milosti, a stále hovoriť: „Teraz to spôsob, Bože.“ Výsledok bude ten, že ťa ľudiavidia a povedia si: „Boh je veľký, Boh je dobrý, Boh nás má rád.“

234. Boh je nesmierne milosrdný. Milosť je prejav jeho podstaty, je v jeho vnútri a vylieva sa. Stále hľadá, kam môže milosť vyliť. Akoby si hovoril: „Kam môžem dať svoju milosť, komu môžem niečo odpustiť, s kým sa môžem zmieriť, komu môžem dať niečo dobré, koho môžem uzdraviť?“

235. Božia milosť pôsobí nepozorovane a v každej oblasti nášho života. Je prirodzené, že Bohu prejavuješ vdáčnosť. Keď to robíš, otváraš sa ďalšiemu prísunu milosti. Preto je dôležité ďakovať. Keď vstanem, hneď sa Bohu poďakujem za všetko, čo mám.

236. Aj keď sa človek oddelil od Boha, tak nikdy nedosiahol nezávislosť. My sme vždy na Bohu závislí, ale nechceme to priznať.

237. Naše problémy v živote spôsobuje naša snaha byť nezávislými od Boha. Ak máš vo svojom duchovnom živote problémy, je to len tvoja oblasť nezávislosti od Boha. Ešte nie si závislý od Boha, aby on mohol konať tak, ako on chce. Ježiš totiž vie, čo potrebujeme, a svoje dary nám dáva podľa toho, ako sme zrelí. Ide mu o to, kde sa teraz nachádzame vo svojom duchovnom vývoji.

238. Boh nás obdarúva podľa stupňa našej zrelosti a toto pocíti každý, kto dbá na to, čo Pán Boh hovorí. Milosť treba chápať, aby sme ju prijali, lebo len tlak okolností a núdza života ťa nenaučí prijať milosť, to väčšinou len vyvolá nadávanie na Boha, Cirkev a kresťanov a všetkých okolo.

239. Si človek obdarený rozumom, slobodnou vôľou a môžeš sa rozhodovať. Naša závislosť na Bohu musí byť viac, než pudová reflexia. Neboli by sme tým pádom ľudia, boli by sme ako zvieratká. Máme slobodnú vôľu, a preto naša závislosť na Bohu musí obsahovať pochopenie všeobjímajúcej lásky a starostlivosti Boha, postoj dôvery a spoľahnutie sa na Boha. Naša závislosť musí obsahovať rozhodnutie sa pre ňu. My si môžeme vybrať, či chceme byť závislí na Bohu, alebo nechceme.

240. V Božom slove je všetko, čo nám Pán Boh ponúka ako svoje dary. Tam nachádzame summa summarum, čo nám sľubuje. Sľubuje odpustenie, požehnanie, naplnenie Duchom Svätým, uzdravenie, oslobodenie od zlých duchov, utrpenie, problémy, ťažkosti, nebo. Ale popri tom sľubuje aj materiálne požehnanie.

241. Ako nás vychováva milosť? Vychádzame stále z verša v liste Tit 2,11-13, kde je napísané, že „milosť nás vychováva, aby sme sa zriekli všetkých bezbožností a svetských vášní.“ Čo je to bezbožnosť? Život bez Boha, neplnenie Božej vôle, neuznanie Boha, prestupovanie Božích prikázaní, pohrdanie Bohom, žiť podľa seba...

242. Keď sa pozrieme na všetko okolo seba, tak všetko je závislé na Bohu. Boh stvoril celý neživý vesmír a udržiava ho v chode. Všetko je stvorené v Kristovi, skrze Krista a pre Krista. Do neživej prírody Boh vložil zákony, ktorými ju riadi. Toto je nezmeniteľná závislosť na Bohu.

243. Všetko, čo v živote máme, nás nemá ovplyvňovať takým spôsobom ako to ono chce, ale má nás ovplyvňovať spôsobom, ako to chce Boh.

244. Máš dve možnosti - každý deň, v každú chvíľu, na každej rozhodujúcej križovatke svojho života poslúchnuť, čo hovorí Boh, alebo porozmýšľať a urobiť to, na čo prídeš sám, oprieš sa o svoj rozum.

245. Chvála a ďakovanie, to nie je žiadne splácanie dlhu, je to primeraná reakcia obdarovaného človeka. Takže všetko, čo nám Boh ponúka, je duchovné a dostáva sa do viditeľnej roviny; do tejto materiálnej, ktorú prežívame ako skutočnú teraz, sa dostáva skrze vieru, len potom to prežiješ. Milosť neprinesie ovocie bez viery,

246. Súčasný život, kultúra, prostredie, v ktorom žijeme, nám predkladajú jedlo, pitie, oblečenie a sex ako tie najdôležitejšie veci v živote. Všimnime si reklamu. Najdôležitejšie v nej je, čo budeš jesť, aby si nemal príliš veľa cholesterolu, lebo to bude tá najhoršia vec v tvojom živote...

247. Nikdy nemáme veriť zjaveniam a vnuknutiam, pokiaľ si neoveríme ich ovocie. Takže aj keď nám niekedy ponúka tieto veci ako anjel svetla, všetko smeruje k tomu, aby nás odviedol od Boha a začal nás robiť nezávislými.

248. Ako nás milosť učí byť závislými na Bohu? Milosť predkladá nášmu vnútornému zraku krásu Boha. Krásu Božej lásky, učí nás citlivosti na Božiu prítomnosť, učí nás prežívať to, čo nám dáva Boh. Keď sa naše srdce sýti Božími vecami, tak všetka sláva, bohatstvo všetky príjemné veci sveta strácajú svoj lesk. Keď si sýtený vecami, ktoré ti dáva Boh, a naozaj v modlitbe prežívaš, že Boh ku tebe hovorí, počúvaj...

249. Ľudská etika môže človeka učiť a vyzývať, aby sa zriekol nečestnosti, aby sa zriekol nemravností a nízkych vecí. Ľudská morálka existuje a skutočne ťa vyzve: budme ľuďmi pokoja a oslavujme, budme k sebe milí a láskaví. K tomuto nás vyzve ľudská morálka, ale len milosť môže človeka naučiť a dať mu silu, aby si odoprel krásne, príťažlivé a príjemné veci, ak sa s nimi Boh nestotožňuje.

250. Pravá sloboda kresťana je oslobodenie sa od zákona hriechu a žiadosti sveta; spočíva v tom, že nepodliehaš týmto žiadostiam. Sloboda je rozhodovať, čo robiť budem a čo nie. Je vrcholná ne-sloboda podliehať všetkému, čo si moje telo žiada. To je otroctvo.

251. Všetko požehnanie pre nás z Ježišovej strany je tu len pre jednu vec. Z jeho strany to on kryje bolesťou, utrpením pod krížom, na kríži a po kríži.

252. Milosť nás vychováva k zrieknutiu sa bezbožnosti a svetských vášní, a aby sme žili zbožne, spravodlivo a dobre na tomto svete. Čo to znamená žiť zbožne na tomto svete? Zbožnosť je dôsledné zachovávanie toho, čo chce od nás Pán. Nesmieme to ale pochopiť ako zákonníctvo a puntičkárstvo, zachovávanie týchto vecí len pre ne samé, pretože by sme boli naplnení len sebauspokojením.

253 Moje srdce tak veľmi milovalo ľudí, že nešetrilo ničím a išlo až do krajnosti, aby im vydalo svedectvo o svojej láske. A na odplatu prijímam od väčšiny iba nevďačnosť prostredníctvom ich neúctivosti, ľahostajnosti, opovrhnutia a svätokrádeží, ktoré zakusujem v tejto sviatosti lásky. Avšak ešte viac ma zraňuje skutočnosť, že sa takto správajú aj srdcia, ktoré sú mi zasvätené.

254. Žiť s Bohom, a žiť tak, ako to On zamýšľa, je veľmi krásne.

255. Čo je zbožné? Zbožné nemusí byť len to, čo znesie merítko vysokých mravných noriem, pretože náš svetský pohľad na Božiu dobrotu je, že keď je to mravne správne, je to v poriadku. Etika znesie vysoké mravné normy a požiadavky, ale nemusí byť zbožná. Rôzne náboženstvá majú vysoké mravné normy, ale vôbec to nie sú veci, ktoré by vyjadrovali závislosť na Bohu. Tým pádom to nie je zbožnosť. Zbožnosť bude mnohokrát znamenať aj odopieranie si rôznych vecí, ale samotné sebaza-prenia a asketizmus vôbec nemusia byť zbožné. Môžu byť vedené duchovnou pýchou, sebaistotou a spoliehaním sa na seba.

256. Keď ideme cez Máriu k Ježišovi, preukazu-jeme mu pravú úctu, lebo si uvedomujeme, že pre svoje hriechy nie sme hodní priamo predstúpiť pred jeho nekonečnú svätosť, že potrebujeme jeho sv. Matku, ako našu obhajkyňu a prostredníčku u neho, ktorý je náš Prostredník. ...cvičíme sa v poníženosti, ktorá vždy uchvacuje srdce Boha.

257. Kde bude tvoje srdce? Aké bude tvoje srdce? Všetko, čo od nás Boh chcel je, aby naša viera nebola len teóriou, ale vierou v živú osobu, za ktorú chceme položiť svoj život.

258, To, že budeš ráno vstávať k modlitbe, je motivované tým, že tam chceš stretnúť Ježiša. Čokoľvek robíš, je vedené tým, že chceš poslúchať jeho príkazy, ale nemusíš to robiť. Jediné, čo máš robiť je, nechať ho vo svojom živote pôsobiť a ísť za ním. Priložiť svoj podiel práce, poslúchnuť ho svojou vôľou. Pavol si kedysi myslel, že to naj-správnejšie v živote človeka je dobré.

259. Potrebujeme poznať Božie vedenie, aby sme mohli žiť nádherný a šťastný život, a keď budeme môcť povedať na smrteľnej posteli, "dobrý boj som bojoval, beh som dokončil, vieru zachoval a už na mňa čaká veniec na večnosti," bude to výborné.

260. Keď sa Boha spýtam, čo som urobil pre to, aby som si zaslúžil toľko útechy, usmieva sa na mňa a opakuje mi, že takému orodovníkovi sa nič neupiera. Za odmenu odo mňa nežiada nič, iba lásku.

261. Najviac ľudí púšťa svoju večnú smrť do tela cez bránu svojich úst. Falošné reči, reči bez hanby či zhýralé... reči nikdy neľutujúce, pretože sa vyhovárame na žartovanie, budú svedčiť o tebe.

262. Apoštolát sa neobmedzuje iba na svedectvo života. Pravý apoštol hľadá príležitosť ohlasovať Krista aj slovami tak neveriacim, aby ich priviedol k viere, ako aj veriacim, aby ich poučil, utvrdil a povzbudil do horlivejšieho života.

263. Ježiš dal svojej Cirkvi jasný cieľ. Mnohí kresťania sa domnievajú, že týmto cieľom je získavať ľudí pre Ježiša. To je pravdou len čiastočne. Skutočným cieľom Cirkvi je nielen privádzať ľudí k Ježišovi, ale aj urobiť z nich Ježišových učeníkov. Učeník Ježiša Krista nasleduje Ježiša a sústavne sa od Neho učí.

264. Učeníci, ako Pavol, túžia poznať Ježiša Krista osobne, a to ako svojho Pána a Spasiteľa. Poznajú ho v sile jeho zmŕtvychvstania a majú účasť na jeho utrpení.

265. Keď raz prídeme k Bohu, neprídeme k niečomu, o čom ani nevieme, ako vyzerá; keď raz prídeme do Božej prítomnosti, aby sme boli súdení zo svojho života, stretneme tam človeka - Ježiša Krista, ktorý veľmi dobre rozumie, čo sme za život prežili. Pretože skúsil všetko.

266. Prvotná cirkev je taktiež naším vzorom, ktorý by sme mali nasledovať. Duch Svätý nám v Novom zákone ukazuje obraz jej života. Bola založená dvanástimi apoštolmi. Ich výsadou bolo, že Kristovo učenie počuli a pochopili bezprostredne z prvej ruky. Aj keď prax prvotnej cirkvi sa vzťahuje na konkrétne historické obdobie a na kultúru, ktorá sa podstatne líši od nás.

267. Ježiš vyzýva k nasledovaniu aj nás. Je naším veľkým príkladom vo všetkom. Kresťan sa má usilovať nasledovať jeho životný štýl a žiť podľa jeho učenia. Úlohou cirkvi je: uviesť do praxe jeho plán dobytia sveta.

268. Ak chceš niekomu pomôcť, musíš spoznať jeho potreby a problémy. Ľudia sa z rôznych dôvodov pokúšajú zakryť svoju núdzu, a to dokonca aj pred spolukresťanmi, ktorí im chcú pomôcť. Preto musíš byť k ľuďom citlivý.

269. Duchovný vodca nemôže priviesť iného k vyššej duchovnej zrelosti, než akú dosiahol sám. Tvoj vlastný vzťah k Bohu musí byť tou najdôležitejšou vecou v tvojom živote. Ak máš vykonávať svoju službu dobre, musíš sústavne rásť.

270. Keď Boh chcel zjaviť seba tomuto svetu, nezoslal nejakú knihu alebo správu, ale poslal človeka.

271. Božie slovo je základom a motiváciou ku snahe o nový život pre každého kresťana. Je Bohom inšpirovanou pravdou pre ľudí. Podáva svedectvo o Kristovi.

272. Prvý krok každého kresťana je, mať prečítaný Nový zákon a oboznamovať sa so Starým zákonom. O dôležitosti každodennej modlitby a čítania Písma ľuďom stále hovor. Začínaš tak v nich pestovať celoživotný návyk. Musia sami zažiť túto potrebu - krásu týchto chvíľ i to, ako ovplyvňuje ich život ak ich vynechávajú; potrebujú zažiť čas, kedy je to nezáživné a pochopiť, že aj tak je to potrebné.

273. Buď otvorený pre Božie jednanie s tebou. Pán si ťa bude používať, ale bude používať aj tvojich bratov a sestry, aby formoval teba a budoval tvoj život. Očakávaj to a dovoľuj to. Naučí ťa novým veciam, ale čo viac, bude v tebe tvoriť novú prirodzenosť, a to prirodzenosť vykúpeného človeka, Božieho syna či dcéry.

274. Skrze vieru v Krista boli veriaci povolaní nielen k novému vzťahu k Bohu, ale aj medzi sebou navzájom. Ako členovia Božej rodiny vlastnia teraz spoločný poklad. Sú naplnení tým istým Duchom, zachránení tým istým Spasiteľom, sú nasledovníkmi toho istého Majstra a občanmi toho istého kráľovstva. Keďže veriaci majú toľko spoločných vecí, sú si navzájom veľmi blízki.

275. Prvotná cirkev nám poskytuje vzor života spoločenstva kresťanov. Duch Svätý v Novom zákone ukazuje obraz jej života. Bola založená Ježišom a šírená dvanástimi apoštolmi. Ich výsadou bolo, že Kristovo učenie počuli a pochopili bezprostredne z prvej ruky.

276. Keď sa majú veriaci navzájom milovať, tak, ako ich miloval Kristus, musia sa zbližiť a spoznať.

277. Ježiš dal svojej Cirkvi jasný cieľ. Mnohí kresťania sa domnievajú, že týmto cieľom je získať ľudí pre Ježiša. To je pravdou len čiastočne. Skutočným cieľom Cirkvi je nielen privádzať ľudí k Ježišovi, ale aj urobiť z nich Ježišových učeníkov.

278. Kresťanstvo je spôsob života, nielen súhrn náuky.

279. Zdôrazňovanie modlitby ako bezprostredného rozhovoru s Bohom pomáha ľuďom vyjadrovať sa jednoducho a úprimne, namiesto toho, aby sa modlili tak, aby sa to páčilo ostatným.

280. Boh nerobil v histórii Cirkvi veľké veci skrze ľudí múdрых, študovaných vysokopostavených či šikovných.

281. Hneď od začiatku premýšľaj a uveď si dôležitosť tejto služby pre Božie kráľovstvo. Premýšľaj o tom v širších súvislostiach než len tak, že sa staráš o pár ľudí.

282. Pánova ovečka potrebuje vylievať pred Bohom svoje srdce, povedať mu, že je smutná alebo že sa niečoho bojí. Potrebuje počas modlitby vyslovovať svoje túžby, priania a pocity jednoducho všetko povedať Pánovi.

283. Za slávením Eucharistie sa skrýva potreba prežívať a vidieť svoju závislosť od obety Pána Ježiša Krista a závislosť od jeho tela.

284. Prejavmi Božej moci nie sú len mocné činy, zázraky a divy, ale aj usvedčenie z hriechu a jeho zanechanie, zbavenie sa závislostí, vyslobodenie z nejakej zviazanosti, potvrdenie slova poznania či múdrosti, uzdravenie z choroby po modlitbe, vyliatie moci Ducha Svätého v živote človeka.

285. Ak my budeme Boha naozaj milovať a konať na základe jeho lásky, budeme naozaj tými akými nás on chcel mať. Ak nie, tak budeme len padajúcimi a skrachovanými kresťanmi, budeme ochromenou Cirkvou, ktorá nie je schopná osloviť verejnosť. Budeme Cirkvou, ktorá nemá posolstvo pre druhých. Bohu nezáleží na tom, čo robíme, ale čo sa on rozhodol robiť skrze nás. Jemu nejde o tvoj úspech, jemu ide o teba.

286. Keď sa pri čítaní Písma usilujeme dozvedieť niečo o Bohu, do popredia nám vystúpia najmä tieto dve veci: že Boh je absolútne iný, než je čokoľvek stvorené, iný než čokoľvek si len vieme predstaviť. Vieme, že je osobou, ale nevieme to vyjadriť dostatočne verne, spôsobmi a formami, ktoré by ho naozaj popisovali. Tou druhou vecou je to, že absolútne čistý. Boh je morálne absolútne bezúhonný.

287. Viete aké je srdce človeka a prečo oň Boh zápasí?! Pán pozná srdcia obťažené problémami.

288. Božia ovečka sa už od detstva potrebuje podieľať na záchrane ďalších ľudí pre Pána, teda usilovať sa priviesť ďalších ľudí do spoločenstva kresťanov. Skrýva sa za tým potreba zápasiť o niečí večný život. Pri evanjelizácii ide o spoznanie Krista a spasenie, o záchranu človeka pre večný život. Pokiaľ je ovečka zdravá, má potrebu zápasiť o večný život druhých ľudí. V tomto zápase spoznáva, že tu ide o ich život a smrť, a uvedomuje si jeho závažnosť, pretože evanjelizácia je duchovný boj. Kresťan sa stále potrebuje stretávať a konfrontovať so skutočnosťou, že duchovný život nie je len akási hra, ale že tu ide o nebo a peklo. Práve pri zvestovaní evanjelia si uvedomuje závažnosť života s Bohom a bez Boha. Mnoho Božích detí si akosi zvykne na to, že patria Kristovi, a prestávajú byť za to vdáčné. Stane sa to pre nich čímisi abstraktným, takže na to ani veľmi nemyslia, ani z toho nemajú veľkú radosť, a už vôbec nie tú najväčšiu.

289. Najväčším povzbudením pre všetkých bude, keď na tebe uvidia, ako ti záleží na večnom živote druhých ľudí.

290. Ak sme prijali Pána Ježiša, Boh Otec prijal nás, a do nášho života vstúpil Duch Svätý, a začal v nás očisťovanie a posväcovanie. Ak sme prišli do bodu, kedy sme povedali, že sa vzdávame svojej vôle a že odteraz chceme, aby sa diala už iba Božia vôľa v našom živote, je to veľmi dobré a pekné rozhodnutie. Boh je potešený; ale v našom živote sa nezačne nič uskutočňovať automaticky. My by sme to možno tak chceli pochopiť a chceli to tak mať, ale takto to nefunguje. Ani tým, že nás Boh naplnil Duchom Svätým, nás nepozbavil nutnosti činiť vlastné rozhodnutia v prospech Božieho slova a vedenia. I naďalej si budeme musieť vyberať a rozhodovať sa medzi tým, čo chce Boh a čo chceme my. Máme tu príležitosť rozhodnúť sa, a ak sa obrátíme na Božiu stranu, je tu znovu moment, kedy nás naplnil Jeho Duch. V každej chvíli rozhodnutia sa pre Božie slovo, ono sa v nás “uskutočňuje” a naplňa nás Boží Duch. Náš život teda bude akousi sériou rozhodnutí a rozhodovaní.

291. Každý kresťan potrebuje nájsť v Kristovom tele to svoje miesto, pretože práve tam bude najhlbšie prežívať, aký je pre Boha potrebný. Ide však aj o to, že nikde inde nebude plodnejší a úspešnejší než práve tam, kde mu to Pán pripravil.

292. Každé Božie dieťa potrebuje prežívať, že je pre Boha užitočné, že jeho život má pre neho zmysel. To, že Boh so mnou počíta vo svojom nádhernom pláne spásy s týmto svetom, a že v tomto pláne má pre mňa konkrétne miesto a konkrétnu úlohu, je súčasťou zakúšania Božej lásky.

293. Jedna vec je myslieť si, že vieme, ako Boh uvažuje a čo chce, a niečo iné je, aj chcieť to, čo chce On. A ďalej: jedna vec je vedieť, čo od nás chce a iná vec je naozaj konať to, čo chce On a nie to, čo chceme my. Veľa kresťanov vie, čo majú urobiť, ale spravia to, čo chcú oni sami. Naše vlastné chcenia dokážu veľmi šikovne prekrúcať rozoznávanie Božej vôle a utvárať smer nášho myslenia. Prirodzenosť človeka je pod vplyvom dedičného hriechu.

294. Musíme si odpovedať na otázku: “Chcem byť vedený Bohom?” Musíme to vedieť kvôli sebe samým. Pretože vo chvíľach pokušenia, kedy vieme čo treba urobiť, ale sme pokúšaní spraviť niečo iné a už sa nám to vôbec nezdá ako zlé, to bude jediný dôvod, prečo naplniť Božiu vôľu - lebo som sa rozhodol, že chcem poslúchnuť Božie vedenie.

295. Potrebujeme porozumieť to, že Boh má pre život človeka celkový plán, nielen čiastkové ciele - toto v tejto situácii a toto v tejto, ale že jednotlivé chvíle a úseky sú časťou veľkého celku.

296. Pánovým cieľom teda je, aby sme sa stali jeho spoločníkmi. Nie (len) to, aby sme vedeli ako, čo, kde, kedy, ako, ale aby sme boli pri ňom. Ak sme my prijali Ježiša ako cestu spasenia, potom Boh Otec prijal nás a teraz chce, aby sme v tomto procese posvätenia, v jeho pláne pre náš život, spoznali niečo o ňom.

297. Pán si nás použije - využije všetko, čo urobíme, ak sme mu odovzdaní. On je múdry a nerobí veci náhodne, ale všetko starostlivo pripravuje. Potrebujeme zaujať miesto, ktoré chce On - tam je pre nás pripravená práca a úloha, ktorá je v jeho pláne nezastupiteľná. Vždy, keď ideme inam, než on chce, aj keď s dobrým úmyslom, zdržujeme Božie dielo. Práve na tom správnom mieste zoženieme najviac požehnaní aj my sami a budeme ušetrení mnohých zbytočných trápení. Ak si sa stal učiteľom, hoci si mal byť maliarom, zrejme budeš konať svoju prácu s väčšou námahou, pretože si bol pripravený k maľovaniu.

298. Musíme svoje srdce naučiť plakať nad zástupmi neveriacich. Potom príde aj radosť z vlastnej záchrany. Ak budeme ovečky od začiatku viesť k získavaniu druhých a k tomu, aby im na tom záležalo, nikdy toto vedomie vd'ačnosti za záchranu v Kristovi nestratia.

299. Postoj nášho srdca musí byť: „Nie moje myšlienky, Pane, ale tvoje myšlienky; nie moja vôľa, ale tvoja, nie moje kráľovstvo, ale tvoje.“ Nemáme budovať svoje kráľovstvo - to je moja skupinka, moja farnosť, moja rodina, môj národ, moja vlasť, moja krajina... Tieto veci majú byť na svojom mieste a neprevyšovať Kráľovstvo Božie, ale mať v ňom to správne miesto. Na to potrebujeme poznať Boží charakter. Každodennou modlitbou, rozjímaním nad Písmom, poznaním Pánovho učenia, spoznávaním učenia Cirkvi.

300. Modlitba „Zdravas“ sa končí prosbou o príhovor Márie pre dve kľúčové chvíle života: pre prítomnú chvíľu - tým sa učíme žiť plne v prítomnosti, netrápiť sa nad minulosťou ani nespomínať na zlaté staré časy, pre hodinu smrti, po ktorej sa už nedá nič zmeniť.

301. Božím cieľom ale nie je, aby sme sa len vyvarovali niečoho negatívneho, ale máme sa stávať svätými. Nechať sa prenikať svätosťou. Nesmieťme ju odlučovať od všedného života.

302. Človek môže poznať Boha len vtedy a len tou mierou, ako sa nám on sám dá poznať. Robí to z milostivej iniciatívy v Ježišovi Kristovi ako vo vrcholnom zjavení. Preto niet cesty, ktorá by viedla od človeka k Bohu, existuje len nepredvídateľný vpád Boha do našich dejín. Iniciatívu má vždy on: hľadáme ho preto, že on skôr začal hľadať nás; môžeme sa mu prihovoriť len preto, lebo on ako prvý oslovil nás.

303. Ježiš hovoril o modlitbe viery, ktorá prenáša hory. Máriina modlitba spôsobila ešte viac: v istom zmysle preniesla Božieho Syna na zem. V tomto stretnutí sa zrodilo jej povolanie Bohorodičky. Jej „áno“ úplne zmenilo jej život. Ním sa začína aj nová etapa dejín spásy. Všetky dary, zázraky milosti v jej živote a v Cirkvi, sa začali týmto slovom sebadarovania Bohu.

304. Kresťan je človek, ktorého Boh pozýva, aby spolu s Máriou vstúpil do radosti svojho Pána.

305. Je to pokorná modlitba, vyznávame, že sme hriešnikmi. Cirkev nám tu pripomína, že existuje niečo, čo je horšie ako hriech: nepriznať si a nevyznať, že som hriešnikom.

306. Máme tendenciu sa púšťať do všetkého, čo vidíme. Okolo nás je veľa potrieb a núdze, a ako kresťania sa cítime byť vyzývaní niečo s tým robiť, ale ak sa pokúsime naplniť všetko, čo vidíme, výsledkom bude len naša vyčerpanosť a únava. Nemáme urobiť všetko, čo okolo seba vidíme. Máme robiť to, čo máme robiť. Máme ísť tam, kde máme byť. Tam sme Bohu najužitočnejší.

307. Modlitba „Zdravas“ nám predkladá veľké bohatstvo: Povedať Bohu „áno“. Človek sa stane učeníkom, keď ho Boh osloví, a povolá ako Máriu a on povie „áno“. Nestačí uveriť, treba Bohu odovzdať seba a svoj život. Ďalším krokom je: odovzdať Bohu nielen život, ale každý deň a každú hodinu. Povedať Bohu áno v každej situácii. Ešte viac ako prvé „áno“ je to dar Ducha Svätého. Musíme vyznať, že sme odovzdali Bohu svoj život, ale často prehrávame v každodenných situáciách. Ak bude priestor pre vzájomné modlitby, poprosíme niektorých z vás, aby nám vyprosili tento dar.

308. Aby ste vedeli, kam ste poslaní, musíte načúvať hlasu Boha.

309. Boh chce mať ľudí, ktorí budú načúvať jeho hlasu. Chce mať ľudí, ktorí mu načúvajú i samostatne.

310. Boh chce, aby sme ho počuli hovoriť slovami? Je to o tom, aby sme rástli vo vzťahu, nielen aby sme vedeli, čo máme spraviť. Takže Boh má v mysli vždy viac, než len to, aby sme si dokázali spraviť dobré stretnutie. Boh má omnoho viacej v mysli pre teba pripravené, než len to, aby ti povedal, čo máš robiť vo všedných veciach. Čiže Božiemu hlasu nemáme načúvať len preto, aby sme urobili dobré rozhodnutia. Božiemu hlasu musíme načúvať, aby sme rástli v poznaní toho, aký je Boh sám. A keď načúvame Bohu spoločne, ide práve o ten istý dôvod.

311. Boh je láska. On na seba vzal všetok trest za všetky naše hriechy. Je tu len jediná podmienka: Kajaj sa! Povedz Bohu, že ľutuješ svoje hriechy. To je obrovský dar, ktorý ti dnes Boh dáva. Je to dar mať schopnosť dokázať sa kajať.

312. Boh nás miluje. Nemôže nás ale prinútiť, aby sme mu lásku opätovali, pretože to nechce robiť. Pritom ale vie, že najviac požehnania môžeme od neho prijať vtedy, keď ho milujeme. Najviac sme chránení pred hriechom vtedy, keď ho milujeme. Najčistejší motív a hnaciú silu k dobrým skutkom máme vtedy, keď ho milujeme. Najviac môže cez nás pôsobiť v tomto svete práve vtedy, keď ho milujeme.

313. Keď milujeme Boha, dostáva všetko v našom živote zmysel. Pokiaľ za naším kresťanským snažením, nech je akokoľvek dobré, nie je hnacím motorom láska k Bohu, niekde sme urobili chybu. Veľa kresťanov žije navonok dobrým, usporiadaným životom, ale k vyhybaniu sa hriechu a k robeniu dobra ich ženie skôr strach pred trestom alebo túžba po vlastnej dokonalosti, vychádzajúca z perfekcionizmu či pýchy, prípadne neurčitý pocit potreby žiť morálne a môže tu byť ešte veľa iných podobných motívov...

314. Prijmite Ježišov prísľub, keď povedal: „Mojie ovce budú počuť môj hlas.“ Načúvajte s radosťou a nádejou, v odvahe Ducha, že nás všetkých povedie.

315. Boh svoj vzťah s ľuďmi často prirovnáva ku vzťahu medzi ženíchom a nevestou. K tomu, aby mohla nevesta svojho manžela úprimne milovať, musí ho najprv poznať. Keď Boha nepoznáme, máme o ňom zdeformovanú predstavu a nedokážeme ho milovať. Ak zistím, že naozaj asi nemám správne ponímanie Boha, nemusím si zúfať. Začína to uvedomením si pravdy. Poznávanie Boha je proces. Poznávam ho pomocou prostriedkov, ktoré nám on sám na to určil.

316. Nie my máme nosiť svojho Boha, Boh poniesie nás. Boh chce držať tvoj život, a on chce, aby si sa celkom spoľahol, aby si sa položil na neho ako na chrbát dobytčata, a aby si sa nechal nosiť. On chce, aby ty si sa vydal jemu. On chce, aby si sa položil na neho, On ti chce slúžiť. Ty si musíš nechať poslúžiť Bohom. Myslíš na to, nechávaš sa viesť v živote tvojimi predstavami o tom, čo urobíš pre Boha...? No ty si musíš nechať ním umyť nohy. Ako zareaguješ? Známym: „Pane, ty mi neu-myješ nohy...!“...?

317. Určite všetci vieme, že láska k Bohu nie je žiaden nasládlý cit, zbožne vyvrátené oči, ani po-vinne odmodlené tri deviatniky denne.

318. My kresťania sme dôležitejší ako politici, pretože vládeme s Ježišom. Ak mu patríte a ste naplnení jeho Duchom, potom s ním môžete vládnuť. Je to senzácia. Z vlastnej rodiny môžete vykopnúť zlých duchov. Môžete sa modliť v detskej izbe vášho syna a vyčistiť ju od všetkého zlého. Pretože vy ste králi. Pretože ste proroci. Pretože ste kňazi. Ale môžete to aj stratiť.

319. Boh má plán s твоjim životom a v tomto leží zmysel твоеho života. Boh má plán, v ktorom ty sa môžeš cítiť bezpečný a kráčať s istotou, a v ktorom každá situácia, ktorá sa zdá byť nezmyselná a bezvýhodisková je taká, že Boh ťa tým niekam vedie. A preto kresťan nemusí stroskotať v bezvýhodiskových situáciách. Kresťan nemusí stroskotať tam, kde už nevládze kráčať ďalej

320. Boh hovorí: „Ja ponesiem vás a ja ponesiem vaše životy navždy.“

321. Človek si chce sám stanovovať svoje plány, to patrí k našej podstate. My robíme plány života. „Ja budem buldozerista“, „...a ja budem riaditeľ banky“ a „ja budem bohatý,“ hovoríme.

322. Ježiš Kristus vzal na seba kríž pre radosť, ktorá bola pred Ním. Je tu taká myšlienka, že dôveroval všetkým Božím prísľubom, lebo vedel kam ho Boh ponesie. Inak povedané, vedel o Božom pláne. Ježiš Kristus pracoval podľa plánu. On nemal len taký nejaký neurčitý smer. On dôveroval Božím prísľubom a cítil sa byť nimi nesený aj v najhlbšom utrpení, aj v najhlbších ťažkostiach sa cítil byť nesený Božími prísľubmi. A kresťan rovnako vie, že Boh plní svoje sľuby a rovnako ho nese a preto Bohu dôveruje. Preto môže Bohu dôverovať. Ty nemusíš mať nič, na čom by viselo tvoje srdce, kde by si hľadal záchranu, istotu, okrem Ježiša. Máš takých bôžikov? Musíš sa to sám seba opýtať a je dôležité, aby tá otázka odznela: Máš iných bohov? Po čom prahne tvoja duša? Čo ti dáva zmysel života? Je tu niečo, na čom staviaš svoj život, že ti to dáva zmysel. „Keby som toto nemal, som hotový..“. To môžeme povedať iba Bohu, to môžeme povedať iba jemu. Aj v najbližšom vzťahu partnerov musia obaja vedieť, že sú pre toho druhého až na druhom mieste. Po Bohu.

323. Mnoho kresťanov pozná kríž, ale iba tak, že chodí okolo. Ale na kríži musíme visieť. Prahnuť po ňom. V tom je Život.

324. Neraz si myslíme, že Boh je nám povinný dať požehnanie, že? To nie je pravda. Musíme si položiť a zodpovedať otázku, prečo som s Bohom? Keď budeme veľmi úprimní, budeme musieť odpovedať, že väčšinou preto, že je nám s ním dobre. Keby nám s ním malo byť zle, tak ho rýchlo opustíme. Lenže keby tomu bolo aj tak, že keby nás Boh potom, ako nás zachránil zo starého života bez neho nechal tak, aj tak máme žiť s ním, len pre jedinou vec: pre našu spásu. Ľudia ale nie sú vďační, oni chcú ďalšie požehnanie, oni chcú ďalšie niečo dobré a to, čo sa teraz javí náhodou ako niečo zlé, tak Pán Boh je za to zodpovedný. My mu musíme ďakovať za našu spásu a vďačiť mu za to celý život. Lenže si musíme uvedomiť, že Boh nám nič nedlží. Môžeme o sebe len povedať, že sme neužitoční služobníci, ak sme vôbec urobili, čo sme urobiť mali. Večne nespokojní kresťania zrejme vôbec nepoznajú hodnotu kríža a záchrany, ktorú skrze Ježiša majú. Kto to prijme a pochopí, bude vďačný a plní pokojnej radosti celý život.

325. Ak ste niekomu ublížili, tak mu dajte niečo, čo vás aj niečo stojí, čo je nám drahé, vzácne. A robte to do takej miery, aby to stačilo na to, aby sa v iných obnovila schopnosť dôverovať vám.

326. Aj keď Boh má svoj konkrétny plán, musíš vedieť, že ty ho nikdy naplno nepochopíš. Ty nikdy neprídeš na to, čo zamýšľal a ty to budeš iba objavovať. Preto si uvedom ten „spätný chod“, že zmysel tvojmu životu dá objavovania Božieho plánu pre teba, a nie to, že sa máš snažiť nejaký zmysel života si nájsť, aby si niečo prežil. Vedy padnú tvoje zbytočné otázky typu: ja neviem, čo mám robiť... som taký nešťastný... Buď spokojný s málom. Viete prečo mnohí kresťania nevedia, čo a ako ďalej? Aké je ich povolanie? Lebo chceli všetko vedieť dopredu, a neboli spokojní s málom.

327. Pri odpúšťaní býva často problémom jav, že práve v okamihu, keď sa nás niečo dotkne nie sme naladení na odpúšťanie a nahneváme sa. Nejde to a nejde, aj keď sme si vedomí, že máme odpustiť. Ak sa s tým neobrátime hneď na Pána, začneme mať problém. Stáva sa, že vyslovujeme slová odpustenia a to akosi nestačí. Ako sme hovorili na začiatku. Stáva sa, že hnev sa usadzuje v srdci a potom treba ešte viac úsilia na odpustenie. Položme si otázku: Ako rozoznať, či mám v sebe hnev?

328. Sme milovaní, a preto pre Boha urobíme čokoľvek, aj keby sa nám to zdalo byť bláznovstvo.

329. Čo sa dá vypozerovať o Božom charaktere? Je to pre všetkých, ktorí čítajú Písmo a ktorí ho už nejakým spôsobom poznajú, lebo povrchne sa to povedať nedá. Čo sa dá vypozerovať ako taká najcharakteristickejšia črta Boha v tom, čo o sebe hovorí? Je to vernosť, milosť, milosrdenstvo, láska, svätosť, žiarlivosť, spravodlivosť? Najdôležitejšie sú tri: milosť, milosrdenstvo a láska. Spoločne sa najcharaktickejšie prejavujú ako zľutovnosť. Boha najhlbším spôsobom charakterizuje zľutovnosť. On sa zľutúva.

330. Sú ľudia, tak veľmi doráňaní, že povedia: "Ja viem, že mám odpustiť, ale to jednoducho nedokážem. Nejde to tak ľahko. Pokúšal som sa, ale nepodarilo sa to." Keď sa dostanete k tomuto bodu, treba len zvolať: „Chvála Bohu.“ K takému poznatku treba totiž prísť, lebo odpustenie nedokážeme urobiť na vlastnú päsť. Odpustenie je totiž rozhodnutie, ktoré musíme urobiť a vysloviť ho: „Rozhodol som sa odpustiť, nechcem viac zťažovať svoje srdce a zotrúvať v izolácii.“

331. Kto môže byť spasený? Väčšina z nás vie, že nestačí chodenie do kostola, pôsty....

332. Musíme sa pýtať: „Čo mám robiť? Kadiaľ ma Boh vedie?“ Sám seba objavíš práve v toľkej miere, ako budeš objavovať Boží plán pre teba. Objavuj svoje nadanie, lebo aj v tom je časť Božieho plánu, objavuj vonkajšie okolnosti v ktorých sa nachádzaš - svoju rodinu, možnosti povolania, ľudí ktorí sú okolo teba...

333. Dovoľ Bohu, aby na teba vylial svoju milosť. Keď sa necháme takto dotknúť, vtedy sa staneme nádobami, ktoré Boh naplní svojím Svätým Duchom. On nám chce darovať úplne nové poňatie toho, kto som a na čo som určený. My si stále myslíme, že sme zavrhnutí. Ak sme odvrátení od Boha, potom prežívame, že nás neprijíma. Ale to veľké posolstvo je, že Boh ťaťahuje svoje ruky, aby na teba vylial svoj pokoj a lásku. Boha veľmi bolí, keď sa od neho odvraciame. Boh to prežíva veľmi hlboko. On stále musí na teba myslieť, pretože jeho srdce bije pre teba.

334. Bože, daj nám schopnosť počúvať tvoje slovo a otvor naše mysle, nech všetko chápeme, pamätáme si, a podľa toho aj žijeme. Prosíme ťa, otvor aj naše oči, aby sme nevideli len seba, ale boli pripravení stáť v твоjich službách.

335. Život s Bohom, to nie je snaha vlastnou silou žiť a plniť, čo ti káže. On ťa pozýva, aby si pil z večnej lásky, pozýva ťa k tomu vzťahu synovstva a dcérstva. A to je to, čo sa tu celý čas ozýva. Len sa napi, len si daj, len si zober, čo ti ponúkam. Je naozaj v твоjich rukách, aby si ty pristúpil a aby si sa nechal uniesť v tom, čo ti Boh ponúka. Boh ťa pozýva k tomu, aby si sa nechal pritiahnuť ponukou, vyliatím jeho lásky. Boh nás priťahuje povrazmi milovania, hovorí sa v Prorokovi Ozeášovi. Sú to povrazy lásky, On nás chce omotať láskou, on nás chce vtiahnuť ku sebe.

336. Ježiš zápasí o tvoje srdce, lebo môže byť plné zla, a veľmi škaredo môže skončiť tvoj život, napriek tomu, že sa budeš usilovať viesť dobrý náboženský život. A napriek tomu, že sa usiluješ, ale v srdci máš tieto odporné veci, vždy bude tvoj život zničený.

337. Boha privádza k veľkému hnevu, keď robíme všetko, čím prekračujeme jeho múdru starostlivosť, pretože to nás ničí. A on sa nemôže pozerať na to, ako ničíš sám seba. A preto sa z veľkej Božej nežnosti a lásky začína prejavovať hnev proti všetkému, čo ti škodí.

338. Iste každý veľakrát zažil, že musel niekomu odpustiť. Niekedy to ide veľmi ľahko - ak ide o niečo drobné, sú však veci a chvíle, ktoré nás ťazia nie dni a týždne, ale roky, ba desaťročia. Keď pocítíme, že nás ktosi zranil a hneď to zachytíme, neklesne to hlboko do srdca a nezahniezdi sa to v ňom, potom dokážeme bez problémov povedať: Pane, odpúšťam mu. A Pán nás očistí, lebo Ježišova krv je tu na to, aby nás očisťovala.

339. Boh je ten, ktorý má moc ťa pritiahnuť do svojho života. Boh je ten, ktorý má moc zahojiť ti rany a moc prizvať ťa bližšie, odpustiť ti a odhaľiť hojnosť pokoja a pravdy. Hovorí, aby si k nemu volal a on ti ohlásí veľké veci a tajomstvá. Boh je ten, ktorý dokáže postaviť tak, že to už nikto nezrúca. Boh je ten, ktorý odpúšťa, ktorý ťa privedie k sebe, ktorý pozná všetko, čím si prešiel. A je schopný ťa z toho vyvádzať bez toho, aby sa na teba neskôr vykričal, aby ti všetko vyčítal a aby ťa zdeptal. On je ten, ktorý najskôr prichádza k tebe a obväzuje tvoju ranu, začína ju hojiť, začína ti odhaľovať pokoj, hojnosť, pravdu. Navráti ťa tam, kde si bol alebo kam máš prísť. Očistí ťa od každej nepravosti a všetky ti ich odpustí.

340. Môže sa zdať, že Boh je náročný. Nestačí iba veriť v neho a snažiť sa byť dobrý? "Aj diabli veria a trasú sa" píše sa v Písme. A tiež: „Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane, vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach“ (*Mt 7,21*). Bohu nestačí, že v Neho veríme, ale chce od nás zmenu života, spočívajúcu v podriadení svojej vôle Jeho vôli.

341. S pokáním súvisí pokora. Pokora je niečo krásne a veľké.

342. Ľútosť znamená, že ťa niečo veľmi mrzí, že ti je to ľúto, že ťa to dojíma, že by si najradšej plakal od toho, ako sa to stalo a čo sa udialo. Bez toho, aby si ľutoval sa nepriblížiš k Bohu. Nedostaneš sa ďalej, nedostaneš sa nikam. Ľútosť sa nedá z teba vybiť, nedá sa z teba vynútiť. Ľútosť je niečo, čo vznikne z obrátenej, obnovenej mysle. Uvedomíš si, ako si ničil vzťah s Bohom. Uvedomíš si, ako si ubližoval sebe, iným, ale hlavne Bohu. A je ti veľmi ľúto Boha. Je ti veľmi ľúto toho, čo si spôsobil a čo robíš. Pokiaľ sa tvoja ľútosť nedotýka priamo Boha, toho, že si ubližoval Jemu, tak je to ľútosť, ktorá ti nedovolí rásť ďalej.

343. Čo všetko dnes urobí človek, aby "bol in"?! Čo to znamená "byť in"? Ísť s dobou? Vzdať sa seba? Byť zorientovaný, napr. obliekať sa určitým spôsobom, ísť s módou? Vlastniť to, čo ľudia na nás obdivujú? Byť svojím spôsobom naozaj originálny? Byť tvrdý a používať lakte?

344. Boh ťa úžasne miluje a dáva ti svoju milosť. Milosť to je prejav milovania, milosť je prejav lásky. Boh ti ju dáva. Prichádza k tebe, hovorí ti: „Milujem ťa, chcem ti dať iba dobré veci. Chcem u teba bývať“.

345. Keď sa chceš postiť, musíš mať motív. Musíš vedieť, prečo to robíš a pre koho to robíš. Alebo твоjim motívom môže byť to, že to prikazuje Cirkev, tak to urobíš. A to je celé. A výsledok je potom - že nič z toho nemáš. Len si urobil to, čo od teba chcel niekto, alebo si urobil to, čo robí aj tvoja mama. Ale keď sa postíš preto, že to chce od teba Pán, ktorý ťa miluje; keď sa postíš z lásky a z poslušnosti, tak to prináša ovo-cie. A ty máš motív, prečo to robíš. Robíš to pre Pána, a nie pre seba, aby si schudol. Ale preto, že Pán ťa miluje a že on ťa k tomu vedie. Keď sa postíš, nie je to zázračná vec, ani automat, ani zásluha.

346. Moc Božia totiž kráča iba ruka v ruke s poslušnosťou. Poslúchaš Boha, a on ti dáva moc. Čím viac ho poslúchaš, tým viac ťa používa a viac moci ti dáva. Keď ho neposlúchaš, tak ti ju nedáva, pretože by si ju aj tak použil na niečo iné alebo možno na svoju slávu alebo chválu. Keď poslúchaš Boha, do tvojho života prichádza zvláštna moc. Moc urobiť to, čo ti povie.

347. Boh nám vo svojom Slove hovorí, aké má s nami zámery - s ľudstvom ako takým a s každým človekom osobitne.

348. Len srdce dokáže visieť na niečom - a ty máš visieť na Písme. Ty máš prahnúť po Božom slove. Preto Boh hľadá tvoje srdce a nie tvoju myseľ, lebo len srdcom ho môžeš pochopiť láskou.

349. Duch Svätý má úlohu zachovávať, ochraňovať a robiť nás silnými. Preto potrebujeme byť pokrstení Duchom Svätým. Niektu tu však vyrába problém - Zlý. On nás chce zničiť. Preto potrebujeme moc, ktorá je väčšia ako tá, ktorú má on. A to je moc Ducha Svätého. Čo urobí táto moc? Dá ti moc byť odovzdaný, prekonať problémy, schopnosť byť zodpovedný - a toto ti dáva na každý deň.

350. Keď sa postíš, tak sa nezriekaj dobrých vecí, Boh chce od teba, aby si sa zriekal v prvom rade zlých vecí. Dobré sú na to, aby si ich robil. Nemáš pôst len od jedla.

351. Keď každý vie, čo si za človeka, že si dobrý pracovník, že sa dá na teba spoľahnúť, že dodržíš slovo, takýchto ľudí hľadá Boh. Boh má svoje štandardy a od nás chce, aby sme boli nadštandardní. Keď padneme, nezníži svoje štandardy, ale pozdvihne nás, a dá nám silu, aby sme dosiahli svoj štandard. Boh neznižuje nebeské miery, aby sa čím viac ľudí zachránilo a nešlo do pekla. Ten, koho Boh vydal do pekla, aby nás zachránil, bol jeho Syn, aby nám boli odpustené hriechy a zlyhania.

352. Chceme, aby sa všetko dialo rýchlo. Všetko instantne. Kúp si dnes, zaplať zajtra. Ale jeden z duchovných zákonov je aj taký, že to, čo zasievame, celý život zožíname. A tomuto sa môžeme vyhnúť. Ako? Tým, že sa absolútne vydáme Ježišovi. Že mu dovolíme byť Pánom. A keď začne byť život ťažký, dovolíte božej sile, aby do vás vstúpila. Lebo my s ľudskou silou nedokážeme ísť stále vpred. Skončí to tak, že po desiatich rokoch manželstva sa mi už partner zunuje.

353. Boh chce vidieť ovocie - skrze trpezlivosť nám dá mnoho ovocia. Lásku, radosť, pokoj, vernosť, ale to nebude rýchlo, najprv musí „niečo“ zomrieť. Čo malo zomrieť v živote Ježiša? Ježiš sám! Najprv zaplatil cenu za naše hriechy, ale zomrel aj preto, aby mohol vstať v oslávenom tele. A potom dostal slávu na pravici Otcovej. Ale, by sa tam dostal, musel ísť dolu, do zeme. Zomrieť všetkým svojim túžbam, čokoľvek by chcel robiť vo svojom živote. Vždy povedal, najprv Otcova vôľa, potom moja. Takto nás chce Otec naučiť zrieť v našich životoch. My potrebujeme zrelosť.

354. Boh chce od nás - aby sme odpustili tým, ktorí nám ublížili, ako on odpúšťa nám tie obrovské viny. Boh chce, aby sme zranenia v sebe nepotláčali, ale aby sme ich odovzdávali Ježišovi. Kým neodpustíme, nepomôže nám správať sa akoby sa nič nestalo a tváriť sa, že je všetko v poriadku.

355. V pôstnom období sa zameriavame na potrebu pokánia. Hoci je dobré sa nad tým zamýšľať, musíme si tiež uvedomiť, že náš Boh je Bohom útechy a lásky. Vždy nás povzbudzuje. Nikdy to s nami nevzdáva. Nikdy nás neodsudzuje ani neodmieta.

356. Pôst kresťana má byť hostinou chudobného, má byť pokoju a nie hádkam potravou. Aký je to pôst, ak mäso nepožívaš a z tvojich úst vychádza nad všetky pokrmy zapáchajúce preklínanie? Aký je to pôst, ktorým sa brucho postením posväcuje a jazyk klamstvom poškvŕňuje? Pôst je zbožný hlad, to je pastva duší, veriacich. Úlohou pôstu je, aby náš pôst svätila čistota, zdobila trpezlivosť, rástla láskavosť, aby sme boli pokorní, siahali po milosrdenstve a odpúšťaní častejšie ako po jedle.

357. Ježiš, žije v srdciach našich priateľov i nepriateľov. Ak si dnes uvedomíš túto pravdu, jeho milosrdenstvo ťa nielen poteší, ale aj obmäkčí tvoje srdce. Povedie ťa k tomu, aby si ho prejavoval každému, s kým sa stretnieš.

358. Ak svoj Strom života, čerstvo zasadený Duchom Svätým v tvojej duši, budeš pestovať, uisťujem ťa, že zakrátko vyrastie tak vysoko, že nebeskí vtáci budú v ňom bývať. A stane sa takým dokonalým, že v pravý čas vydá svoj plod cti a milosti - milého a lásky hodného Ježiša, ktorý vždy bol i bude jediným plodom Márie. Šťastná to duša, v ktorej je zasadená Mária - Strom života...

359. Modli sa, aby si bol vydaným Ježišovi, ale aj odovzdaným jeho službe. Aby sa mohlo zväčšiť Kráľovstvo Božie. Boh ťa chce urobiť silným a dať ti viac zodpovednosti. Boh ťa miluje a chce, aby si bol víťazom. Ale diabol chce, aby si prehrával. No ty máš moc byť víťazom. Musíš to prijať a vyznať - mám Ježiša v srdci, mám moc Ducha v sebe, som na ceste do neba!

360. Uznávam, že celý som dielom Božej nekonečnej lásky. Nič mi neodoprela, ba musím vyhlásiť, že mi dala viac, ako som od nej žiadal.

361. Skutočne radovať sa dokáže len skutočne slobodný človek. A skutočne slobodný človek je iba ten, ktorý prežil, že ho nič neťaží. Pretože mu Ježiš odpustil.

362. Mám toľko dôvery v Ježiša, že keby som pred sebou videl dokonca i otvorené peklo a ocitol sa na okraji priepasti, neprestal by som dôverovať, nezúfal by som a veril by som mu.

363. Môže sa to stať každému z nás. Budeme mať pocit, že žijeme celkom pekne, ale pre Boha sme mŕtvi.

364. Je možné hovoriť o Ježišovi bez toho, aby sme s ním žili. Ako žiť s Ježišom, ako ho stretnúť, aby sme boli jeho skutočnými svedkami? Inak nastane to, pred čím vystríha sv. Pavol: „Ja nie som boxer, ktorý bije do vzduchu.“ Treba sa biť pre Ježiša skutočne! Nekráčajú s Ježišom tí, ktorí sa neustále modlia rovnakým spôsobom, nerastú, vyhľadávajú neustále znamenia, nedokážu opustiť rôzne idoly, ktoré si nesú so sebou životom. Hovoria o Ježišovi, ale nikto im neverí. Nikto nám neverí? Aby sme mohli hovoriť o Ježišovi, musíme byť Ježišovými svedkami.

365. Keď vyznávame svoje hriechy, Boh nám skutočne odpúšťa. Je veľmi dôležité, aby sme si to zvykli robiť okamžite. Keď spozorujem, že mám zlý motív, myšlienku, slovo, alebo niečo vážneho, treba sa rýchlo obrátiť k Bohu a vyznať to - aj v duchu: „Pane vyznávam ti tento hriech.“ A nestačí to len povedať, ale je tu veľký problém - to odpustenie musíme vierou prijať. Zdá sa, že je to samozrejmé, ale nie je. My akoby stále hovoríme: „Pane odpusť... Pane odpusť mi...“, ale to odpustenie vôbec neprijmeme. Pán Ježiš mi odpustenie ponúka a ja si ho nevezmem, a stále dookola prosím: „Odpusti mi hriech.“

DOPLNOK

366. Vyznávať hriechy a prijať odpustenie, sú dve rôzne veci. Často sú v našom živote od seba vzdialené. Preto sa nám stane, že chodíme k sviatosti zmierenia a vyznávame sa stále dokola a sme poznačení vinou. Ďalšia vec, keď ideme k sviatosti zmierenia, nesmieme zabudnúť odpustiť. Odpustenie je vec, o ktorej si myslíme, že ju vieme robiť, a preto ju zabúdame robiť. Je to samozrejmé. Keď Boh odpúšťa, i ja mám odpúšťať. V Písme sa hovorí, že keď neodpustíte, ani, ani vám nebude odpustené. Odpúšťajte, aby vám môj nebeský Otec odpustil. Denne sa modlíme Otče náš. Iste poznáte ľudí, ktorí celé roky chodia do kostola, ale nerozprávajú sa so svojimi susedom. Denne sa mnohokrát modlia „Odpusť nám, ako i my odpúšťame.“ A Ježiš hovorí - fajn, neodpúšťaš, tak ani ja ti neodpustím. Vlastne ho o to priam prosíme, hovoríme: „Odpusť nám práve tak, ako my odpúšťame. Práve takým spôsobom, ako my.“ Teda vlastne hovoríme: „Neodpúšťaj, Pane, lebo ani ja neodpúšťam...“ Toto nás vôbec nenapadne. Mt 18 - kráľ a dvaja služobníci skončili v žalári obaja, lebo nevedeli byť milosrdní.

367. Pán učí človeka dôvere postupne. Chce ho naučiť, že keď v dôvere skočí, padák sa mu otvorí. A keď to skúša viackrát, je postupne schopný skočiť z väčšej výšky. To je dôvera v Boha! Malými krôčikmi si nás pomaly vedie a my sa presviedčame o Jeho vernosti a rastieme v dôvere.

368. Obrovská sila čo je vo sviatosti zmierenia, je úžasná vec.

369. Bojujem, snažím sa, chodím pod kríž, prosím Pána, aby obmäkčil moje srdce, aby mi dal lásku. To je v poriadku. Len nemôžem povedať: „Nie, odmietam odpustiť.“ Keď si prijal Božie milosrdenstvo, musíš ho dať druhým. Keď pripustiš, že jedna Ježišova ruka krváca za teba, aby ti boli odpustené hriechy, tak musíš pripustiť, že tá druhá krváca za toho druhého človeka, ktorému nechceš odpustiť. Keď povieš pre seba áno, a pre toho druhého nie, Pán Ježiš na to nikdy nepristúpi - to si zapamätaj!

370. Je dôležité si uvedomiť, že napriek tomu, že máš pocit menejcennosti, neospravedlňuje ťa to pred Bohom. Čiže si plne zodpovedný za svoje činy pred Bohom.

371. Človek má túžbu učiť sa od druhých, a to aj od tých, s ktorými nesúhlasí, ktorí majú iné názory, ktorí sú našimi nepriateľmi, kritizujú nás, ohovárajú. Stáva sa nám, že keď s niekým v niečom nesúhlasíme, máme tendenciu považovať všetko, čo robí a hovorí za zlé. Čiže keď človek nemá pokoru, vidí všetko v horšom svetle. Treba to rozlišovať a učiť sa z tých dobrých vecí. Aj keby mal ten človek ohovárať, vedieť vybrať to dobré, čo hovorí a poučiť sa z toho. Toto dokáže človek, ktorý je v srdci vyčistený. Obyčajne je vo všetkom, čo sa pri sporoch povie, nejaké jadro pravdy. A človek, ktorý má pokoru sa nad tým pozastaví a v pokoji pred Pánom nad tým pouvažuje. Bude to rozlišovať: „Tak toto povedal môj brat zo zranenosti, ale toto mi povedal, lebo som ho v tej situácii sklamal. Musím ho poprosiť o odpustenie.“ Kto si dokáže vybrať tie kúsky pravdy z povedaného, rýchlo porastie.

372. Raz veci, udalosti, hodnosti, sláva pre nás naraz prestanú niečo znamenať. Oči prestanú vnímať okolie, ruky oťažujú, nespravíš viac krok.

373. Človek sa nemá spoliehať na svoju vlastnú silu, ale na silu Božiu.

374. Znakom zlomenosti srdca je ochota robiť pre Pána aj tie posledné veci. A zabudnúť na svoje obdarovanie. Na to, že som už možno autorita v obore. Apoštoli hovorili, že Bohu by sa nepáčilo, keby sa venovali službe pri stole. Oni mali hlásať Božie slovo a modliť sa. Toto nebola ich nadržanosť. Pán ich k tomu volal. Sv. Pavol istú dobu šiel stany. A tiež mohol hovoriť: „Ja som kazateľ, ja nebudem robiť toto!“ Vedel, že ak nebude robiť to, k čomu ho Boh práve teraz volá, zabil by svoje povolanie. Často počujeme, že na kázanie potrebujeme muža naplneného Duchom Svätým, aby bol plný viery, robil zázraky. Ale na toho, kto umýva kostol, nikoho nenapadne klásť ruky. Apoštolov to napadlo. Zvolili si mužov, ktorí boli plní moci Ducha Svätého, aby rozdeľovali jedlo. Aj na nich kládli ruky a modlili sa za nich. Tak vybrali aj sv. Štefana. Mohol sa vzpierať a hovoriť: „Cítim, že ma Boh volá, aby som sa venoval kázaniu a modlitbe, mám dary Ducha Svätého. Nemohol by to robiť niekto, kto tieto dary nemá?“ On však nič také nepovedal. Pokorne to prijal a robil to celým srdcom. A Pán sa cez neho oslávil mocnými činmi.

375. Keď začneš počúvať, začne v tebe pulzovať život viery - bez toho aby si si to uvedomoval.

376. Tomáš Kempenský hovorí: „Len ten bezpečne vládne, kto sa vie podriaďiť.“ A každý z nás je vedený do nejakej pozície vodcovstva - v rodine, v práci. Ak máš byť dobrým vodcom, musíš prejsť obdobím, že budeš niekomu podriadený. A nie niekomu, koho obdivuješ a s kým vo všetkom súhlasíš. Podriadenie neznamená, že nesmiem nič povedať a všetko v sebe dusím, lebo pri prvej príležitosti vybuchnem. Keď poviem podriaďiť sa, myslím podriadenosť srdcom. Ozajstné prijatie toho človeka, ako z Božej ruky, ako autoritu a vidím v ňom naozaj Ježiša. To je obrovský rozdiel! Niektorí poslúchnu, ale v ich vnútri to vrie. Búria sa v srdci. V podstate sa nepodriadili. Takáto poslušnosť nevedie k ničomu, len potláča agresiu, ktorá sa pri najbližšej príležitosti zmení na neodpustenie. To neprináša dobré ovocie. Keď človek v pokoji poslúchne a podriadi sa vo svojom srdci, robí to pre Pána a poslúchne aj vtedy, keď by to bol nezmysel, pokiaľ to nie je nič proti svedomiu. Aj keď vidíš, že tvoj plán by bol lepší, ale keď sa podriadiš, získaš milosť pre celú tú situáciu a dokonca pre všetkých ľudí, ktorí sú do toho zahrnutí. Táto milosť je udelená potom aj tomu nadriadenému, aby mohol napraviť chybu, ktorú pri rozhodovaní prehliadol.

377. Ak sa vie človek podriaďovať, bude vedieť aj spolupracovať. A to aj s tým, kto má iný názor. Toto je dnes veľká bolesť Cirkvi i iných oblastí. Kto odumrel sám sebe, nehladá svoju slávu, uznanie, potvrdenie svojej identity u ľudí. Neodvodzuje svoju hodnotu zo svojho postavenia, titulov, funkcie, práce alebo výkonov, úspechov ale vie, že jeho hodnota je v tom, že je Božím kráľovským dieťaťom! Či je to pravda vo vašom živote, ľahko poznáte, keď sa Boh začne dotýkať niektorých vecí.

378. Ako rozpoznať, že problémom je tvrdý charakter? Po prvé: rýchlo sa nadchneš a rýchlo vyprcháš. Po druhé: nie si zakorenený v písme. Po tretie: vyhýbaš sa kritike. Po štvrté: neplakal si už dávno pred Pánom. Po piate: Všetko hádžeš, hlavne vinu, na druhých; vždy je niekto iný na vine. Ako z toho von: Pôst a modlitba. Vydeľ si na to čas. Nechaj si čas, aby si stál a plakal pred Pánom, aby si sa k nemu vrátil, aby Boh k tebe mohol znovu hovoriť. Pôst a modlitba, vydeľ si na to čas.

379. Nie vždy sa nám Božie volanie páči alebo nám vyhovuje. Často sa stáva, že zo začiatku odporujeme. Ale nebráň tomu, nedávaj hranice a limity v tom, k čomu ťa Boh povolal a stvoril.

380. Známkou odumretia je, že keď človek padne, tak pokojne vstane a ide ďalej. Nehnevá sa na seba, na okolnosti alebo Boha. Ak sa to opakuje, neprepadá sebaľútosti alebo horkosti. Prečo je to dôležité? Niektorí si myslia, že je to známka veľkej pokory, keď sú zarmútení nad svojimi hriechmi. Človek sa má trápiť nad hriechmi, pretože urazil Pána a zároveň sa má tešiť z Božieho milosrdenstva a lásky. U väčšiny z nás ten zármutok nie je z toho, že sme zranili Pána, ale že sme rozbili svoje dobré predstavy o sebe. Známkou pravej pokory je, že keď človek padne, povie: „Áno, Pane, toto som ja.“ Pán s tým počítal, ved' preto prišiel na zem. Takže On sa nad tým nerozčuluje, ani nepohoršuje. Prišiel preto, lebo vedel, že budeme potrebovať Spasiteľa. Pokojne odovzdajme Pánovi ten balíček našej biedy, prinesme mu ho pod kríž. On povedal, že z kameňov vzbudí synov Abrahámových. Samozrejme, treba prosiť o odpustenie. Ale nehnevajme sa ani na seba, ani na Boha.

381. Človek, ktorý odumrel sám sebe, sa nemá problém ospravedlniť za svoje chyby nech má akékoľvek postavenie. Nemá problém požiadať o odpustenie alebo sa priznať, že sa pomýlil. Niekedy máme falošné predstavy.

382. Viera nie je vedieť, že niečo je pravda a ani trošku o tom nepochybovať, pretože to by si musel mať poznanie. Viera je práve to, že Boh ti len naznačí určité možnosti, ktorým smerom je to správne, čo by si mal urobiť, a viera je krok tým smerom, ktorým je naznačené, že by si mal kráčať. Vieš, čo sa stane, ak ho urobíš? Stane sa, že sa na tebe splní slovo, ktoré je napísané v Hebr 11,1 že viera je dôkazom vecí, ktoré nevidíme. Čo pred nami stojí? My sa musíme rozhodnúť a urobiť krok viery smerom, ktorým sa z veľkou neistotou len čosi javí, pretože Boh nám nebude poskytovať dôkazy, aby sme si boli istí, kadiaľ máme kráčať, ale musíme vykročiť smerom, ktorým neúplné dôkazy len čosi naznačujú. Keď si v tej chvíli prejavil krok viery, nastane dôkaz toho, v čo si veril: ono sa to uskutoční. Toto je viera. Viera teda nie sú pocity istoty. Viera nie sú ani pocity spokojnosti, šťastia, alebo radosti; viera je rozhodnutie, že viem, v čo chcem veriť, lebo viem, kto to povedal.

383. Aké sú priority môjho života? Viac posilňujem svoje telo ako sa venujem svojej duši? Čomu venujem pozornosť, ktorým veciam, ľuďom, udalostiam? Ružencu, Žaltáru, sv. omši, alebo zháňaniu sa za pominutelnými vecami?

384. Božia moc, to udržanie sa, záleží aj na našom charaktere. Talenty a dary ťa môžu vyniesť do služby, ale iba charakter ťa tam môže udržať. Diabol kradne Božiu investovanú moc z nášho života. „Ako sial, niektoré zrná padli na kraj cesty, prileteli vtáky a pozobali ich.” Vtáky sú tam ako diabol, ktorý je vrah a ničiteľ, ktorý vždy prichádza, aby to, čo Boh zasial, vzal, prichádza vždy na to, aby to vytrhol, aby nezostalo nič, čo Boh do nás vtlačil. Každý z nás padne, nechá sa prehovoriť, pokušenie tu je. Ale my vieme, že vždy môžeme prísť k Pánovi v pokání, pred ním sa odvrátiť od vlastného hriechu, vrátiť sa naspäť k Nemu.

385. Nezáleží na tom, kde sa nachádzame v našom živote viery. Boh nás vždy volá k tomu, aby sme ho nasledovali. Ježiš je ten istý včera, dnes a naveky, ale Duch Svätý je stále v pohybe! A mnohokrát nám hovorí: „Čo tam robíš? Ja som teraz tu na inom mieste. Ja som v pohybe! Pod', urob ten krok! Zatiahni na hĺbinu. Neboj sa, nepochybuj. Maj odvahu! Maj pokoj, dôveruj. Pretože som to ja, ktorý ťa volám a chcem, aby si bol so mnou. Tak ma nasleduj teraz. Nezostaň tam vďaka. Nebuď lenivý a usadený. Ja som Duch, ktorý ti dáva nový dych a novú silu v každom momente.“

386. Vtáky majú nohy a môžu prejsť životom len tak, že by chodili po zemi. Ale ak by vták robil iba toto, absolútne by sa minul tomu, k čomu bol stvorený, tomu najlepšiemu, čo bolo preňho určené. Vtáky majú krídla a boli stvorené na to, aby lietali a vznášali sa vo vzduchu. Boh stvoril a povolal teba, dal ti zvláštne talenty a dary. Tvoj Tvorca, Stvoriteľ vie, načo si bol stvorený. Stvoril ťa na to, aby si sa vznášal, ale mnohí z nás stojíme na zemi alebo sa krčovito niečoho držíme. Ale Boh ťa povolal k tomu, aby si lietal.

387. A to je pole tvojho srdca. Do srdca nesmie vstupovať nič iné, než je skutočné učenie Ježiša Krista. Do tvojho srdca nesmie vstupovať nepriateľ. Ten nepriateľ si na to často použil človeka alebo nejaké dobré ľudské dielo alebo nejaké „zjavenie“ alebo nejaké „posolstvo z neba“. Do tvojho srdca, prichádzajú podobné veci ako Božie slovo, lebo kúkol' sa podobá na pšenicu, ale nie je to ono. Je to kúkol', z ktorého ty, keď si urobíš chlieb, keď ho zasadiš vo svojom srdci, ti bude zle. Ovocie tvojho života bude omyl, ovocie tvojho života bude niečo iné, než Boh chcel od teba. Deje sa to vždy vtedy, keď ľudia spia a mali bdieť.

388. Ak žijeme v hriechu, sme mŕtvi pre Boha.

389. Bud' človekom naozaj dobrým. Ježiš na to upozorňoval v Matúšovi 5,20: "Lebo ak nebude vaša spravodlivosť väčšia ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov, nevojdete do Kráľovstva nebeského." Vojst' do Nebeského kráľovstva znamená, byť preniknutý Božími pravdami tak, že ich naozaj chápeš. Ide o to, aby si to pochopil vo svojom vnútri, a vtedy budeš preniknutý Božou múdrosťou.

390. Čo znamená byť prázdny od seba, a ako sa to môže stať? Niekedy keď počujeme slová, "vyprázdni sa", "zahod' všetko", možno neviete, čo to znamená. Ale možno máte tú skúsenosť, že keď chcete niečo veľmi dobre urobiť, tak je to o ničom, a častokrát, keď ste sa nepripravovali a zažili moment prekvapenia, tak bolo výborné to, čo ste urobili. Ak my patríme Bohu, stále by sme mali chodiť prázdni, prázdni od seba, prázdni od svojich plánov, prázdni od svojich chcení.. Predstavte si to doslova - miestnosť, z ktorej všetko povyhadzujete a povedzte: "Duchu Svätý, príd' teraz TY a naplň tento prázdny priestor sebou, a potom, keď začnem rozprávať, alebo niečo robiť, aby si to hovoril a konal ty. Tá prázdna "miestnosť" je tvoje srdce.

391. Keby som nežil, svet by to ani nespozoval.

392. Bohu je veľmi milá naša obeta modlitby.

393. Bez obety nie je nič veľké, a to nie iba v kresťanstve, ale v živote vôbec. Kto vie zaujať správny postoj k obetám, ten spozná a zažije aj rast svojej osobnosti človeka i veriaceho kresťana.

394. Boh nám dáva svojho Ducha, aby nás urobil svätými. aby nás oslobodil, aby nás premenil na nevestu Krista. Nielen na to, aby sme boli Božími deťmi, ale aby sme sa stali nevestou, aby sme boli zamilovaní. Možno uctievať Otca, ale nemôžete byť do neho zamilovaný. Otec chce, aby ste boli zamilovaní do Ježiša, jeho Syna. Chce, aby ste mali s Ježišom taký vzťah ako je lúboštná aféra, skrze Ducha Svätého, a to naozaj chce aj pre nás. Chce, aby sme povedali: „Chcem sa dostať do tejto lúboštnej aféry, chcem sa tak zamilovať.“

395. Keď prijímame ťažkosti života trpezlivo a s láskou ich znášajme z lásky k Bohu pre spásu svojej duše a dobro bratov a sestier.

396. Kristus, ktorý vyhlásil a dokázal svojím životom, že je „Cesta, Pravda a Život“, je naša nádej, pre ktorú sa vyplatí žiť i zomrieť.

397. Všetci sme vyzvaní čestne, zodpovedne pracovať tam, kde nás chce mať Ježiš.

398. Musíme sa naučiť chodiť Duchom Svätým, vyhodiť všetky veci zo svojho vnútra, neklaňať sa sami sebe, svojim snahám, problémom, ale klaňať sa len Bohu, ktorý sa do nás dostane len vtedy, keď sa vyprázdňime. Len vtedy, keď budeme po ňom smädní a hladní. Inak nie, inak to bude len dobrá snaha. Prečo to tak je? Ježiš Kristus povedal (*Lk 12,34*), že tam kde bude tvoj poklad, bude i tvoje srdce. To, čo produkujeme, dávame, prúdi z nášho najhlbšieho vnútra - a môžeme dávať Boha a Božie veci, alebo seba a svoje veci. V tom je veľký rozdiel. Takže, keď toto urobíme, keď sa vyprázdňime a necháme Božieho Duha, aby sa do nás vlial, Boh do nás zaseje svoje slovo. Chudobný v duchu je ten, kto je pokorný.

399. Kto žije s Ježišom, nebude sklamaný.

400. Chcete byť novými ľuďmi v Kristovi?

ZÁVER

Priateľ, ponúkam Ti pár myšlienok, niekomu môžu poslúžiť ako inšpirácia...

Vyprosujem každému hojnosť milostí a žehnám.
Ak toto dielko Vám ponúknuté, prinesie posilu pre dušu a telo, splnilo to môj úmysel.

Autor

WWW.EVANJELIZACIA.EU
Omnia Tibi

- web stránka P. Prof. Ľubomíra Stančeka, CM

STÁLE AKTUÁLNE BOŽIE SLOVO NA KAŽDÝ DEŇ

- viac ako 100 kníh - homílie, vedecké, romány...
- viac ako 3000 homílii
- viac ako 1500 denných (text+video) meditácií
- viac ako 300 nahrávok z duchovných cvičení
- viac ako 20 divadiel

VŠETKO ZADARMO O.A.M.D.G

Ak máte záujem dostávať denné meditácie
Ľubomíra Stančeka - zadarmo priamo na Váš
e-mail, pošlite svoju e-mailovú adresu na:
evanjelizacia@evanjelizacia.eu

Ľubomír Stanček

Herbár myšlienok Ľubomíra Stančka 4.

Vydala

Misijná spoločnosť sv. Vincenta de Paul
v roku 2013

Prvé vydanie

ISBN: 978-80-89570-02-7

EAN: 9788089570027

A decorative design on a white background featuring two stylized green flowers with light blue outlines, one at the top and one at the bottom. Delicate blue and gold swirls and dots are scattered around the text.

BOH
je Láská